Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 340 22. august, 2014] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

30.000 000.000 til jobs, sundhed uddannelse & velfærd – ikke til kampfly

Alle folketingets partier – undtagen Enhedslisten – vil købe 30 nye kampfly for i alt 30 milliarder kroner. Det synes vi er en rigtigt dårlig idé.

For det første er det noget sindssygt dyrt legetøj. Ud over indkøbsprisen er der udgifter til drift og vedligeholdelse, så flyene i deres levetid forventes af koste os i alt 150 milliarder kroner.

Men det er ikke kun dyrt legetøj. Det er legetøj, der slår mennesker ihjel. Mellem 20. marts og 31. oktober 2011 fløj 6 danske F-16 fly 600 gange over Libyen og kastede 923 bomber. Libyen er i dag et sønderbombet land i opløsning.

Der er næppe en eneste dansker, der føler sig mere sikker, fordi danske fly støttede en NATO-aktion, hvis primære formål var at sikre adgang til den libyske olie ved at gøre oprøret afhængigt af NATO-styrker.

Pengene kan bruges langt bedre

Enhedslisten skriver på sin hjemmeside:

"For prisen på bare ét kampfly kunne vi fx få 4.747.774 besøg fra hjemmeplejen til de ældre – eller 33 havvindmøller, der ville kunne dække Aalborgs energiforbrug i 20 år. For prisen på bare ét kampfly kunne vi skabe 1000 grønne job årligt gennem energirenoveringer af vores skoler og boliger."

Studerende kan for et par fly få stoppet forringelserne af uddannelserne. En håndfuld fly vil kunne betale for tilbagerulning af dagpengeforringelserne.

Et par stykker mere ville kunne stoppe kontanthjælps-forringelserne. Osv. osv.

Driftsudgifterne – de resterende 120 milliarder – kunne bruges til at gøre forringelser til forbedringer.

Kort sagt: Der er ingen grund til at tro Thorning-Vestager-regeringen over en dørtærskel, når den siger, den skærer ned, fordi der skal spares – og den samtidig (sammen med de borgerlige og SF) vil spendere 30 milliarder på nye – nytteløse og skadelige – fly.

FRIT PALÆSTINA

Israel er en apartheidstat og vagthund for imperialismen

Læs side 8 og 9

DF OG VENSTRES RACISME

Venstres Martin Geertsen har blæst til kulturkamp. Vi kalder det islamofobi og racisme.

Læs side 5

DERFOR SKAL DU VÆRE I FAGFORENING

At være medlem af en fagforening kan virke som en unødig udgift i et stramt budget. Men det er starten på at slås for bedre løn- og arbejdsforhold.

Læs side 7

1989: FØR STORMEN

For 25 år siden startede de største politiske og sociale omvæltninger i Europa i nyere tid.

Læs side 4

modstand.org

Over 20.000 afviste til videregående uddannelser

I år blev der igen sat rekord for antal ansøgere til de videregående uddannelser, men også for antal afviste. Ønskestudiet er barrikaderet med høje grænsekvotienter og begrænsninger på studiepladserne.

Af Sonja Andersen Lange

Godt 90.000 søgte i år ind på en videregående uddannelse. Det er en stigning på 48 pct. siden 2006.

Stigningen skyldes i høj grad den fortsatte økonomiske krise. Der er stor mangel på jobs; men med en videregående uddannelse har du lidt bedre chancer for at få arbejde. Og så giver det også én noget andet at lave end at skrive jobansøgninger.

Knap en fjerdedel af de håbefulde ansøgere blev dog afvist i deres ansøgning. Ca. halvdelen af disse på grund af for lav gennemsnitskarakter til at komme over grænsekvotienten (mindstekravet for gennemsnitskarakter).

Det er især professionsbachelor- og universitetsbachelor-uddannelserne, der har fastsat en grænsekvotient. I 2014 var det tilfældet for halvdelen – en stigning på 11 procentpoint siden 2012.

Flere studier med grænsekvotienter

Noget tyder på, at grænsekvotienterne vil stige yderligere. Københavns Universitet (KU) fremlagde i marts måned en fempunktsplan, hvoraf et af punkterne var at udvalgte uddannelserne på KU skulle have en grænsekvotient på 6,0.

Var karakterkravet indført i 2013 havde det betydet, at 11 pct. af de dengang optagne på KU var blevet afvist.

De enkelte fakulteter eller uddannelser kan desuden selv sætte kravet højere end 6,0. Et snit, der på 12-trins skalaen betegnes som en middel-karakter. Det har humaniora allerede besluttet at gøre – i 2017 vil den være 7,0.

"Der er stadig ledige studiepladser"

For den enkelte ansøger betyder det ikke bare knuste drømme om livet med sit ønskestudie. Det betyder også, at der går et år, før man kan komme ind på en evt. stand-by-plads – eller søge igen.

"Der er stadig ledige pladser på nogle uddannelser." Det får de afviste ansøgere tudet ørerne fulde med i disse dage.

Men hvad nytter det at søge ind på finsk, tibetologi eller geografi og geoinformatik på Københavns Universitet, hvis man gerne ville være sygeplejerske i Aalborg?

Studerende uden tag over hovedet

Ved studiestart i september vil det, atter en gang, ikke være alle nye studerende, der har et sted at bo.

Af Sonja Andersen Lange, foto: Mette Kramer Kristensen

De sidste år har der i de større studiebyer været boligmangel for de studerende. I Københavns Kommune har flere tusinde stået uden tag over hovedet ved studiestart. Og problemet fortsætter.

Ældreboliger: En patetisk "løsning"

I 2010 indgik politikerne i Københavns Kommune en aftale om udlejning af ældreboliger til unge studerende, som løsning på boligmanglen.

Umiddelbart en rigtig god idé. Men der er tale om et- eller to-værelses lejligheder, typisk med en husleje på mellem 5.500 og 7.500 kr./måned.

Når man som studerende modtager 5.839 kr. i SU pr. måned før skat, så er det svært at se, hvordan det kan kaldes en løsning.

Ikke boligmangel – blot for dyre huslejer

Manglende boliger for studerende er et tilbagevendende problem – det er en politisk prioritering, om man vil løse det.

Når det politiske ønske er at lade boligmarkedet være kontrolleret af kapitalens principper om udbud og efterspørgsel, så går det ud over dem, der har det mindste økonomiske råderum.

Ifølge Jyllands-Posten koster det, opgjort pr. kvadratmeter, en ung, der flytter til storbyen for at læse, op til fem gange mere at bo på et lille værelse, end forældrene betaler i et stort parcelhus.

Der er tomme boliger nok i København og andre større studiebyer til at huse de mange studerende. Huslejen er blot skruet for højt op, til at de studerende har råd til dem.

Svært for de konservative

I 2007 fik De Konservative over 10 pct. af stemmerne. I 2011 under 5 pct. Siden da har skiftende formænd afløst Bent Betjent i forsøget på at holde dem væk fra spærregrænsen – og udslettelsen.

Af Jørn Andersen

Lene Espersen forsøgte med gå-på-mod, men i 2011 hviskede nogen hende i øret, at det vist ikke gik.

Afløseren Lars Barfoed var der ingen, der havde hørt om – lige bortset fra en fødevareskandale og en sag om bevæbnede "air marshals" på fly mellem USA og Danmark.

Han havde ikke mere held end Espersen – lige indtil Lars Løkke endnu engang snublede i bilags-helvedet. Det gav De Konservative mere end 1 pct.s fremgang. Og Barfoed anledningen til at gå med ære.

Ind træder Viborgs borgmester, Søren Pape.

Formiddagsbladene skrev, at hans åbne homoseksualitet skabte "nyt liv" hos De Konservative – hvordan den så skal forstås?

Men Pape har problemer allerede inden sin tiltrædelse: Et gyldent håndtryk på en halv årsløn fra borgmesterjobbet til 830.000 kr. om året. En lidt for energisk måde at skaffe penge til den lokale sportsklub. Og et lidt for løst forhold til færdsels- og planloven.

Det er gået tilbage for De Konservative siden Bent Betjents tid. Gud, konge og fædreland – og den borgerlige moral – må søge nye vogtere.

Ny studerende:

Eksamens-ræset fortsætter

En ny årgang starter på de videregående uddannelser. Tillykke til dem, der slap gennem nåleøjet af adgangskrav og grænsekvotienter.

Af Sonja Andersen Lange

Men hvad kan man forvente sig som ny studerende? Tid til fordybelse i interessante emner, sparring med sine undervisere før, under og efter forelæsninger og lange faglige diskussioner med sine medstuderende?

Desværre. Eksamens-ræset fra gymnasiet fortsætter. Og uddannelses-fabrikkerne konkurrerer med hinanden om hvem, der hurtigst kan presse de studerende gennem studiet.

En undersøgelse fra januar 2014 blandt de studerende på Københavns Universitet viste, at halvdelen af de studerende på universitet oplever fysiske stress-symptomer i hverdagen.

Masseuddannelse

Det nuværende uddannelsessystem er et masse-uddannelsessystem. Men det betyder ikke, at det er et system til gavn for massen af studerende.

Tværtimod er det – som i gymnasiet – kapitalens redskab til at skille eliten fra masserne. Gennem konkurrence og stress finder man de "stærke" blandt masserne – det er dem, erhvervslivet vil have fat i.

Den eneste måde at sikre sig et bedre studie er ved at slås for det sammen med dine medstuderende. Og lære af dem, der har kæmpet før dig.

Fremdriftsreformen, der kunne være blevet stoppet

Sidste år havde undervisningsminister Morten Østergaard planlagt en "fremdriftsreform", der skulle presse de studerende til at gennemføre deres uddannelse endnu hurtigere.

Planen udløste massive studenterprotester, som betød, at reformen blev udskudt – men ikke taget af bordet.

Havde man fortsat kampen, og ikke valgt at acceptere udskydelsen som en sejr, kunne man have sikret de nye studerende i det mindste lidt bedre forhold.

Vi har et valg

Gennem tiden har de studerendes rolle i kampen for social retfærdighed langt fra været ligegyldig. De studerende er en del af fremtiden – de er nogle af dem, der skal danne morgendagens samfund. Så studerende må spørge sig selv: "Hvilken fremtid ønsker vi?"

Ønsker man et samfund, hvor man med udgangspunkt i en ussel levestandard må kæmpe med næb og klør, på bekostning af medstuderende eller kollegaer, for at opnå et job med en løn, der er til at leve af og muligvis kunne være mere end blot et arbejde for én?

Vi bør kræve uddannelser, der er samfundsrelevante frem for erhvervsrelevante. Uddannelser, hvor ikke kun eliten, men bredden prioriteres. Hvor samtaler og gruppeudvikling prioriteres over karakterer og eksamen. Hvor man fokuserer på kollektivitet frem for egoisme, og hvor de studerende har demokratisk indflydelse på studiets rammer.

Kort sagt: læring for livet – ikke for erhvervslivet.

Det mener vi

Dansen om dagpengene

34.000 ledige har mistet retten til dagpenge i 2013, og ifølge A-kassernes Samvirke vil yderligere 14.000 miste dagpengene i løbet af i år.

Det er langt værre end de 4.000 VK-regeringen "anslog", da de i 2010 – sammen med Dansk Folkeparti og De Radikale – halverede dagpengeperioden fra fire til to år og fordoblede optjeningsperioden fra ½ til 1 år.

Sagens alvor til trods er det nu ved at udvikle sig til en farce.

Først kommer Helle Thorning hjem fra ferie og meddeler straks, at der ikke kommer nye "dagpenge-pakker". Hun bliver straks bakket op af Margrethe Vestager.

Fagforeningsformænd fra bl.a. FOA, 3F, HK og BUPL brokker sig – de samme formænd, som i over 2 år ikke har villet mobilisere deres medlemmer til modstand mod dagpenge-forringelserne.

Dansk Folkeparti – som var med til at gennemføre "reformen" – vil nu kræve "mildere" dagpengeregler, hvis de skal støtte en ny borgerlig regering. Hvad det konkret betyder, fortaber sig dog i tågerne.

SF

SF proklamerer øverst på sin hjemmeside "Dagpenge-løsning nu" og siger meget fornuftigt, at "Dagpengekommissionen er politikersprog for ikke at gøre noget".

Kigger man nærmere, så har de to forslag: For det første, at optjeningsperioden igen skal halveres. Et fornuftigt krav, som har bred opbakning.

Men det andet krav, om at "Dagpengemodtagere sikres økonomisk forsørgelse i tre år", skal ikke ske ved at forlænge dagpengeperioden, men "ved at gøre den midlertidige arbejdsmarkedsydelse permanent, så den dækker det tredje år."

Arbejdsmarkedsydelsen er rammende blevet kaldt noget, man hverken kan leve eller dø af. SF skam jer!

Enhedslisten

På enhedslisten.dk er Johanne Schmidt-Nielsen mere klar i mælet:

"Kom nu, Helle Thorning. Du var imod dagpengereformen før valget. Vis nu, at der er forskel på dig og Lars Løkke. At en socialdemokratisk regering lytter til lønmodtagerne og handler når så mange mennesker kommer i klemme."

Det er dog uklart, om EL vil gøre kravet om en tilbagerulning af forringelserne til en betingelse for at indgå finanslovsforlig med regeringen ...

Børsting på banen

Endelig siger LO-formand Harald Børsting, at han godt kan acceptere en finanslov uden ændring af dagpengereglerne.

Forbandelserne hagler (med rette) ned over Børstings hoved – fra de samme fagforeningsformænd, som i over 2 år ikke har villet mobilisere deres medlemmer til modstand mod dagpenge-forringelserne.

Utilfredshed til modstand

Lige siden Thorning-Vestager-regeringen trådte til, har stribevis af fagforeningsformænd sammen med SF og EL – med rette – brokket sig over, at "der er nogen i den regeringstop, der har mistet forbindelsen til ganske almindelige menneskers hverdag og problemer," for nu at citere den klareste af dem, FOA's formand Dennis Kristensen fra 10. august i år.

De har haft opbakning fra 80 pct. af befolkning i deres modstand mod "reformen", og det har de sikkert stadig.

Alligevel har ikke en eneste af dem villet mobilisere deres medlemmer til modstand, men kun forsøgt (som Johanne Schmidt-Nielsen) at appellere til regeringens bedre jeg.

Regeringen er vores modstander. Den vil fortsat angribe os, indtil der skabes en organiseret kraft på den faglige og politiske venstrefløj, som reelt vil mobilisere til modstand mod regeringens mange "reformer".

Politikernes dans om dagpengesagen er en farce. Men tragedien er fraværet af organiseret modstand.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 21. august 2014 ISSN 1600-2687

Overenskomstforhandlingerne på det offentlige område 2015

Fælles og solidarisk kamp er nødvendig

Det angreb på arbejdstidsreglerne, som de offentlige arbejdsgivere med succes indledte ved OK forhandlingerne i 2013, vil blive forstærket ved OK-forhandlingerne i 2015.

Ved OK-forhandlinger i 2013 kom lærerne til at stå i skudlinjen for regeringens, moderniseringsstyrelsens og de regionale og kommunale arbejdsgiveres planlagte strategi om at "normalisere" arbejdstid, fjerne tillæg og den lokale indflydelse på arbejdets tilrettelæggelse. Der var tale om et åbenlyst, men også urimeligt, forsøg på at fremstille lærerne som en særligt forkælet gruppe.

Trods massiv mobilisering blandt lærerne lykkedes det gennem lock-out fra arbejdsgivernes side at få deres krav igennem.

Dette skyldes i høj grad fraværet af fællesskab og enig optræden fra de faglige organisationers side.

Enhedslistens Faglige Landsudvalg opfordrer derfor de faglige organisationers medlemmer og forhandlere til, dels at stå sammen imod arbejdsgivernes "normaliserings-bestræbelser" ved forhandlingerne i 2015, og dels til i fællesskab at få gennemført OK-krav, der styrker de offentligt ansatte i kampen for bedre arbejdsforhold og i kampen for mere socialt retfærdige overenskomster. Ingen grupper skal efterlades på perronen.

Enhedslistens Faglige Landsudvalg opfordrer alle lønmodtagere og deres faglige organisationer, også inden for det private område, til at støtte de offentligt ansatte i kampen for deres arbejdstid og løn- og arbejdsvilkår under parolen: De arbejder for fællesskabet – vi støtter dem.

Overordnet vil Enhedslistens Faglige Landsudvalg opfordre til følgende:

- Det skal sikres at de offentlige job ikke omkonverteres til støttede og nyttejob.
- Arbejdstidsregler skal ikke forringes.
- Der skal arbejdes mindre, ikke mere. Arbejdet skal fordeles bedre gennem en kombination af uddannelsesorlov, barselsorlov og andre typer orlov, der giver mulighed for rotation og flere ansatte. På længere sigt skal den generelle arbejdstid nedsættes.
- Der skal stilles krav om en solidarisk lønmodel, der mindsker lønspredningen og sikrer ligeløn mellem kønnene.
- Reallønnen skal sikres for alle og forbedres for de lavest lønnede. Lønreguleringer skal være i kr. i stedet for procenter, således at de lavtlønnede ikke sakker bagud, og således at de får mest ud af reguleringen.
- Medindflydelse på arbejdets tilrettelæggelse skal øges og tillidsrepræsentanterne skal styrkes
- Arbejdsmiljøindsatsen skal styrkes og de stress-fremkaldende vilkår bekæmpes

Udtalelse fra Enhedslistens Faglige Landsudvalg, Svendborg den 16. august 2014

Anti-kapitalist 2014

Søndag d. 31. august

Christianshavns Beboerhus
Dronningensgade 34

Kapitalismen er i krise. Vreden over nedskæringer, fattigdom og voksende usikkerhed er stor, men troen på at magthavernes angreb kan stoppes er lille hos de fleste. Venstrefløjens udfordring er at begynde at samle og organisere dem, der synes, der skal gøres noget og samtidig fastholde et mål om et andet samfund – et socialistisk samfund.

Brug den sidste søndag i august på at diskutere sammen med dele af den danske venstrefløj om, hvordan vi bygger modstand i Danmark og internationalt.

Program
10.30 Hvordan kan Palæstina blive frit?
Ved Zahra Jayyousi og Bo Stefan Nielsen
12.00 Arbejderkamp i dag
Ved Anne Lange m.fl.
13.30 Vi organiserer billig og lækker frokost
14.30 Hvilken venstrefløj har vi brug for?
Ved Christian Gorm, Marianne Rosenkvist og Jesper Juul Mikkelsen
16.00 Afslutning

socialister.dk/Socialistisk Arbejderavis

Entre: giv et bidrag i døren

1989

1989
FØR STORMEN

For 25 år siden startede de største politiske og sociale omvæltninger i Europa i nyere tid. Charlie Lywood indleder en artikelserie om omvæltningerne med at tegne baggrunden for dem.

De politiske og sociale omvæltninger, der startede i 1989, har gentegnet det politiske Europa-kort. På mindre end fem måneder brød det sovjetiske imperium sammen, og til sidst, lidt forsinket, bølgede det også igennem selve det russiske kerne-territorium.

Millioner af mennesker blev sat i bevægelse op til og under disse omvæltninger i håbet om et bedre, friere liv.

Men hvad er baggrund for, hvad der sket i 1989?

Det modsatte af socialisme

De lande, der udgjorde Sovjet og dets imperium før 1989, blev kaldt – og kaldte sig selv – "socialistiske". Men disse lande havde ikke noget med socialisme at gøre. Selv om deres herskende klasser brugte begreber lånt fra marxismen, var de det modsatte af "socialistiske".

Landene i Østeuropa og i Sovjet var styret af en herskende elite gennem kommunistiske partier. Alle aspekter af det politiske, økonomiske og sociale liv var under deres kontrol.

Arbejderklassens liv i særdeleshed var kontrolleret i alle detaljer af statskontrollerede fagforeninger, og de sporadiske forsøg på at gøre oprør blev brutalt slået ned.

Indhente Vesten

Hvorfor var disse totalitære og undertrykkende samfund nødvendige?

Det var den eneste måde, hvorpå den herskende klasse kunne opfylde sit mål: at fastholde sin politiske magt (og dermed sig selv som klasse) gennem en økonomisk udvikling, der kunne matche Vestens.

Stalin advarede i 1931 i en tale til industriledere: "Vi er 50 eller 100 år bagefter de højtudviklede lande. Vi må indhente denne afstand på 10 år. Enten gør vi det, eller også bukker vi under."

Det betød tvangs-kollektivisering og tvangs-deportering for at skaffe fremgang i landbruget, så man kunne forsyne byerne uafhængigt af import. Det betød militarisering af arbejdspladserne med massiv nedgang i levestandarden for arbejderklassen til følge.

Det overskud, som blev skabt på denne måde, blev omsat – ikke til forbrug, men til våben. Modstand blev brutalt slået ned, og millioner af russere og andre nationaliteter blev ført til arbejdslejre i Sibirien og lignende steder.

De menneskelige omkostninger var enorme. Et konservativt estimat vurderer, at op mod 45 millioner gik til i Stalins tvangs-kollektiviserings-proces og i arbejdslejre over en periode på ca. 20 år.

Dén industrielle revolution, som det tog 250 år at gennemføre i England, blev i USSR gennemført på 20-30 år. Derfor den ekstreme brutalitet.

Bureaukratisk statskapitalisme

Men hvordan kan vi teoretisk forklare denne proces, som underlagde sig 400 millioner mennesker i et massivt fængsel, som disse lande i realiteten var?

Teorien om den bureaukratiske statskapitalisme har givet socialister internationalt mulighed for både at forklare, hvad der er skete i Sovjet, men også for at modstå vestlige lederes forsøg på at sværte marxismen til med henvisning til Sovjet som "den virkeliggjorte socialisme".

Stalin og hans klike i bolsjevik-partiet gennemførte en brutal og nådesløs kontrarevolution fra 1927, da de vandt over venstre-oppositionen med Trotskij i spidsen. Over de næste 10 år blev alle tråde til den befriende kraft i den russiske revolution fra 1917 systematisk klippet over.

Udrensninger efter Stalins politiske sejr kulminerede i de såkaldte Moskva-processer i slutningen af 1930'erne, hvor alle ledende bolsjevikker fra 1917 enten blev henrettet eller sendt til Sibirien (og oftest henrettet dér).

Det sovjetiske kommunistparti og Kommunistisk Internationale blev omdannet fra et redskab for international revolution til et redskab for undertrykkelse og udbytning. Toppen af partiet etablerede sig som herskende klasse og berigede sig.

Imperialistisk magt

Denne politiske og sociale kontrarevolution gjorde den herskende klasse i stand til at etablere sig som en imperialistisk magt, som blev opbygget gennem 30'erne og stadfæstet i 2. verdenskrig.

I årene umiddelbart efter 2. verdenskrig blev imperiet udbygget med såkaldte "arbejderstater" i Østeuropa, der fungerede som en bufferzone mod USA og Vesten.

Modstand

Men alt dette foregik ikke uden modstand. Både den interne russiske modstand med veldokumenterede strejker i 50'erne og 60'erne, men i lige så høj grad i det sovjetiske imperium.

Arbejderoprør i Østberlin i 1953, den ungarske arbejderopstand i 1956, Tjekkoslovakiet i 1968 (Prag-foråret) og specielt i Polen: I 1956 (i sympati med det ungarske oprør), studenteroprøret i 1970-71, arbejderoprøret i 1976 (specielt i Radom) og Solidarnosc's altomfattende arbejder-opstand og sociale bevægelse i 1980-81.

Alle disse oprør blev brutalt slået ned enten af landenes egne herskende klasser (som i Østtyskland og i Polen), men også gennem militær intervention fra sovjetiske tropper (Ungarn og Tjekkoslovakiet).

Og det er netop hyppigheden af oprørerne i 70'erne og 80'erne, der er en af kimene til 1989.

Økonomisk og militært pres

Den anden kim er selve økonomien i Sovjet. Mens væksten i 30-40'erne handlede om udvikling af sværindustri til våbenproduktion og krig, handlede væksten i 50-60'erne mere om udvikling af finindustri samt basisvarer til forbrug.

Her gik det rigtig godt fremad og endda meget bedre end i de vestlige lande, de sammenlignede sig med – så længe der var vækst i hele den globale økonomi.

Krisen i 70'erne i Vesten ramte ikke USSR lige så hårdt, men den reducerede den økonomiske vækst til omkring 5 pct. i slutningen af 70'erne, og i begyndelsen af 80'erne begyndte økonomien at stagnere.

Samtidig begyndte først Carter, og senere Reagan, at skrue op for "Den kolde krig" efter en periode med détente (afspænding) ved at placere krydsermissiler i Tyskland og Tyrkiet.

USSR svarede igen med SS-raketterne. Men den teknik, som skulle bruges til at matche krydsermissilerne, kunne kun købes uden for USSR, og det kostede valuta.

Med en stagnerende økonomi og større krav til højteknologisk investering, samt befolkningens forventning om fortsat forbedring i levestandarden, begyndte det hele at knirke.

Glasnost og perestrojka

Der udviklede sig, efter Bresjnev-regimets sidste år (han døde i 1982), en tendens i kommunistpartiet, som så nødvendigheden af "reform" af økonomien. De begyndte at snakke om perestrojka (omstrukturering) og glasnost (åbenhed).

Ideen var, at økonomien havde brug for reform, da den bureaukratiske centralstyring efterhånden viste sig at være ineffektiv.

Glasnost skulle mobilisere de lavere lag af bureaukratiet til at skabe et pres mod de højere lag for perestrojka, så man bedre kunne følge med i kapløbet med Vesten. Men denne snak frembragte også kræfter, som ønskede, at det samme skulle ske i det offentlige og politiske liv.

Solidarnosc-oplevelsen i Polen viste to ting for den herskende klasse. At stå stille er farligt – men det er også farligt at åbne op for Pandoras æske, for hvor ville det føre hen?

Det er disse modsatrettede tendenser, som clasher i kommunistpartiet i midt/slut-80'erne i USSR. Det får vidtgående konsekvenser – ikke kun for USSR, men for hele dets imperium.

Det er i denne kontekst, at 1989 udfolder sig.

Artikel er den første i en serie om oprørene og de politiske omvæltninger i USSR og Østeuropa i 1989-91.

ANTI RACISME

Venstres klassekamp

Islamofobi forklædt som kulturkamp

Ledende borgerlige politikere brugte sommeren til at oppiske mistænksomhed over for muslimer.

Af Jesper Juul Mikkelsen

I den forbindelse var Venstres integrationsordfører, Martin Geertsen, ude med et forslag om at gå til kamp for danske værdier. Den underliggende forståelse var, at en fremmed kultur er ved at ødelægge den danske kultur.

Desværre ved alle i dag, hvad det er for en "fjendtlig" kultur, de taler om.

Det at tale om "vore danske værdier" ligger i tråd med en efterhånden lang kampagne, som vestlige ledere har ført mod islam og muslimer. I Danmark var Mogens Glistrup og senere Pia Kjærsgaard de første til at sprede frygt mod "muhammedanerne" (som de kaldte dem).

Legitimering af krig

Den amerikanske professor og regeringsrådgiver Samuel Huntingtons ideer om "civilisationernes sammenstød" var også et vigtigt bidrag til at fremstille den muslimske kultur som voldelig og som én, der står i en grundlæggende modsætning til den kristne kultur.

Denne voksende kampagne mod islam fik et ryk opad med USA's angreb på Irak i 1990. Da krigen skulle sælges til de vestlige befolkninger, var det via en 2. verdenskrigs-analogi, hvor Vesten blev fremstillet som "de allierede", Saddam som "den nye Hitler" og islam som en ny slags ond ideologi, "islamo-fascisme".

At den første amerikanske krig i Irak i virkeligheden var en barbarisk krig med hundredtusinder af døde irakere, ført for at genvinde den kontrol, USA mistede med revolutionen i Iran i 1979, er en anden historie.

11. september

Da tvillinge-tårnene i New York styrtede i grus, blev kravet om gengældelse iscenesat af den amerikanske administration. Det var i første omgang Afghanistan, der skulle straffes, og på mange kaserner lød det fra de soldater, som skulle i krig, at det var "for at skyde muslimer".

Det var det vestlige demokrati mod muslimsk terror.

At krigen i Irak og Afghanistan aldrig befriede nogen, men medførte ekstreme lidelser, at krigene aldrig handlede om kvinder, brønde, skoler, masseødelæggelsesvåben eller demokrati, men i stedet om imperialistiske interesser og amerikansk kontrol med olien er en anden historie.

Også disse krige blev legitimeret af islamofobi.

Da Jyllandsposten optrykte tegningerne af profeten Muhammed, var det under påskud af, at det var for at debattere ytringsfrihed og religionskritik. I virkeligheden var det en kampagne for igen at oppiske en anti-muslimsk stemning.

Kultur eller klasse?

Det er med dette i baghovedet, at Martin Geertsens forsøg på at blæse til en ny kulturkamp skal forstås.

På nogen kan det virke paradoksalt, at mange af de begreber som udråbes som danske, er under voldsom udhuling fra de selvsamme politikere, der bryster sig af at forsvare dem.

Det "demokrati", som Martin Geertsen betegner som særligt dansk, er set fra en almindelige lønmodtagers synspunkt under kraftig udhuling. Mange politikere lever et helt andet liv end de "almindelige mennesker", de efter sigende skulle repræsentere.

Mange føler, at vi intet kan bestemme i vores hæderkronede demokrati. Når man stemmer på en "rød" regering får vi alligevel "blå" politik. Systemets økonomi sættes over alle andre spørgsmål.

Er det dét demokrati, som er særligt dansk?

Eller man kan tage begrebet ytringsfrihed, som også skulle være en grundlæggende dansk værdi ifølge Martin Geertsen. Men for almindelige lønmodtagere kan det at ytre sig kritisk over for forholdene på ens arbejdsplads blive direkte farligt, hvis man altså gerne vil beholde sit job.

Og det kan i den forbindelse tilføjes, at om ens ytringer bliver hørt i høj grad afhænger af, om du er en af de i forvejen privilegerede grupper, med adgang til medierne – at blive hørt er ikke for dig og mig.

Truslen kommer fra oven

Det er altså ikke muslimerne, som er en trussel mod indholdet i de begreber, Martin Geertsen bryster sig af som særligt danske. Det er derimod dem på toppen af systemet, som forsøger at splitte os op i dem og os.

Der har aldrig og kommer aldrig til at eksistere én dansk kultur. Den muslimske kollega eller klassekammerat oplever de samme forringelser som den hvide danske arbejder.

Men når de forsøger at blæse gang i en ny omgang racisme bør vi svare igen.

Vi skal ikke lade os splitte, for i ly af en ny hetz vil de igen og igen forringe vores løn og velfærd. Vi bør holde sammen på bunden, fordi et angreb på vore muslimske medborgere i sidste ende er et angreb på os alle.

> "Det har været nævnt, at den 11. september blev indledningen til en kamp mellem civilisationerne. Deri er jeg ikke enig. For en kamp mellem civilisationer ville jo betinge, at der var tale om to civilisationer, og det er ikke tilfældet. Der er kun én civilisation, og det er vores."
>
> Pia Kjærsgaard, Dansk Folkeparti, i Folketinget, 4. oktober 2001

Venstre og DF i klapjagt på muslimer

Lægen Aya Baram tog den 11. juni bladet fra munden og beskrev i en kronik i Politiken, hvordan hun måtte leve med racistiske tilråb og havde oplevet både verbale og fysiske overfald, fordi hun bærer det muslimske hovedtørklæde.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det er på linje med beretninger fra andre muslimske kvinder, der har fortalt, hvordan de er blevet chikaneret, spyttet på og forulempet på gaden i forskellige danske byer.

Og det er på linje med beretninger fra moskeer i Danmark, som er blevet udsat for hærværk og forsøg på brandstiftelse – noget vi i øvrigt aldrig hører om i medierne.

Reaktionen fra ledende højrefløjs-politikere på Aya Barams artikel bør mane til bekymring. Den ledende racistiske politiker Pia Kjærsgaard skrev på sin TV2-blog, at hun "godt kunne forstå, at folk følte sig provokeret af det muslimske tørklæde".

Tættere kommer man ikke på, at hun støttede op om overfaldene uden at gøre det direkte.

Støjberg

Venstres Inger Støjberg gjorde sig i samme forbindelse i en anden artikel til en del af det reaktionære kor, der ønsker at fremstille muslimer som middelalderlige, udemokratiske osv.

Inger Støjberg er for øvrigt foregangskvinde for Venstres nyt diskriminerende udspil: "Danmark – for dem der kan og vil". Udspillet opdeler indvandrerne i dem fra muslimske lande, som ikke kan og vil integreres, og så indvandrere fra de gode lande.

Det er tydeligt, at den politiske elite ønsker en dagsorden, som handler om noget andet end den sociale nedskæringsvirkelighed, de fleste af os oplever.

Men politikerne er med deres racisme med til at legitimere den stigende chikane mod muslimer og skaber i sidste ende plads til den voldelige nazistiske højrefløj.

Det er på tide, at venstrefløjen, fagbevægelsen og muslimske- og indvandrer-organisationer begynder at stå sammen og sige fra over for den splittelse og hetz, som især Venstre og DF pisker op.

#hejpia

RACISTISK DOBBELTMORAL

"Det kan være særdeles farligt at bære den traditionelle jødiske kippah ... på grund af risikoen for voldelige overgreb ... jeg syntes, det er sørgeligt for Europa og sørgeligt for Danmark."
Pia Kjærsgaard, 11. august 2014

"Kvinden med tørklæde kunne jo også afveje situationen og tænke, at hvis de bliver ved med at møde de reaktioner på gaden, så kunne de jo bare tage det af."
Pia Kjærsgaard, 15. juli 2014

Udtalelse fra Internationale Socialister/ISU

Kære muslimske søstre og brødre og alle andre medborgere

Vi er mange, som græmmer os over de racistiske udtalelser, som Pia Kjærsgaard kom med i TV-programmet Deadline mandag aften (18. aug.).

Det er tydeligt, at hun ønsker at skabe en hetz mod muslimer, og at hun er ligeglad med de voldelige konsekvenser, hendes udtalelser kan få for vore muslimske medborgere. Det er en farlig udvikling og kræver en modreaktion!

Vi mener ikke, det er muslimer, jøder eller nogen andre religiøse grupper, som skaber problemer i Danmark, men derimod politikere som Pia Kjærsgaard og hendes hadefulde racisme og islamofobi, som skaber problemer i vores samfund.

De voksende sociale problemer, vi oplever i vores land, handler ikke om vore muslimske medborgere, men handler om politikere, som forgylder de rige og lader alle os andre betale.

De mangeårige nedskæringer og forringelser, som politikerne har stået bag på vore skoler, sygehuse, børnehaver og dagpenge, er det, som skaber voksende problemer i vores samfund.

Vi opfordrer alle anti-racister til at gå sammen og sige fra over for den racisme, som Pia og andre politikere ønsker at udbrede.

Vi ønsker et mangfoldigt, multikulturelt samfund med plads til alle, uanset hudfarve, påklædning, tro og seksuel orientering.

Vi vil arbejde for, at vi sammen siger NEJ til deres hetz og racisme, og vi håber du vil være med!

Internationale Socialister/ISU
19.8 2014

Sass Larsen:

Gå ned i løn eller bliv fyret

Danish Crowns discount-tilbud til de bornholmske slagteriarbejdere (lukning eller kollektiv lønnedgang) vil blive gældende på langt flere arbejdspladser, hvis Henrik Sass Larsen får sin vilje.

Af Anders Bæk Simonsen

De bornholmske slagteriarbejdere bukkede til slut under for presset fra Danish Crown med staten i ryggen, og sagde i midten af juni ja til en aftale, der vil tage over 11 mio. kroner fra deres løn over 5 år.

Beløbet flyttes over i en fond, der skal give det gældsramte landbrug – i form af de 5000 andelsejere af Danish Crown – en billig likviditet, som de ikke kan få i banken.

Den model ønsker erhvervs- og vækstminister Henrik Sass Larsen nu at udbrede til hele landet. Han har fremsat en lov om kollektive medarbejder-investeringsselskaber, som formentlig vedtages i oktober.

Ingen kan vinde alene

Slagteriarbejderne i Rønne viste stort mod ved at gå i strejke for at forsvare ordentlige løn- og arbejdsvilkår, ikke bare for dem selv og andre slagteriarbejdere, men på hele deres klasses vegne.

Men det var klart fra starten, at slagteriarbejderne i Rønne ikke kunne vinde alene – mod en af de største danske koncerner, som havde staten i ryggen.

Enhedslistens Faglige Landsudvalg opfordrede derfor i en løbeseddel slagteriarbejdere på andre slagterier til sympatistrejke.

Men hverken slagteriarbejdernes egen fagforening NNF eller LO ville tage ansvar for at brede konflikten ud.

Både NNF og LO er begge i hovedtræk positive over for Sass' lovforslag.

Kritik af lovforslaget

Det er dog ikke alle steder, det nye lovforslag modtages lige pænt.

HK Handel og HK Privat frygter, at lovforslaget skal bruges til at true arbejderne til kollektiv lønnedgang. Enhedslistens Christian Juhl har kritiseret lovforslaget for "at åbne en ladeport for lønnedgang".

Fællestillidsmand for 1300 slagteriarbejdere i Horsens, Klaus Olesen, retter både kritik mod Socialdemokratiet, der med lovforslaget ifølge ham "stjæler arbejdernes penge".

Han retter også en kritik mod NNF's ledelse og siger til avisen.dk: "Mine kolleger har knoklet og svedt, mens NNF har forhandlet om det her pjat. Formanden har overhovedet ikke lyttet til medlemmerne. Man er en dårlig fagboss, hvis man går ind for kollektiv lønnedgang."

Organisér modstanden

Rigtigt mange er sure over nedskæringer og lønnedgang. Men mange føler sig også alene og afmægtige.

Hvis vi ikke igen bare skal vente på det næste angreb, er det nødvendigt, at faglige aktivister og den faglige venstrefløj begynder at organisere en synlig modstand.

Det er lidt svært at bebrejde folk, at de siger ja, hvis ikke de hører nogen, der højt og tydeligt argumenterer for at sige nej.

Faglig fredagscafé

Nogle folk fra den faglige venstrefløj i København har taget initiativ til det, de kalder Faglig fredagscafe.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Sidste fredagscafé foregik på værtshuset Toga, og omkring 40 personer fra den faglige venstrefløj dukkede op.

Nogle af deltagerne gav udtryk for, hvor dejligt det var at slippe for den pæne og polerede overflade som præger mange af de moderne fagforeninger, som de kaldte for "glaspaladser". Og det var da også helt rigtigt, at det var let at komme ind fra gaden og være med.

En af initiativtagerne skulle overdøve en flok unge, der spillede terninger, da han holdt en kort velkomsttale. Han sagde, at vi er ikke enige om alt, men vi er samlet om, at fagbevægelsen skal bygges op fra neden.

Klassekamp

Han sluttede med at sige, at de med mange penge skulle give penge til en fælles pulje til øl. Når de arbejdsløse eller lavtlønnede kolleger så gik i baren, skulle de blot råbe: KLASSEKAMP, og så fik de en gratis øl.

Det var en hyggeligt og kammeratlig stemning, selv om vi kom mange forskellige steder fra. Men det var samtidig svært at få en frugtbar samtale op at stå, da larmen var øredøvende. Og da øl var billigt, blev det også lidt mere udflydende samtaler ...

Der var dog en ung jord- og beton-arbejder som fik et budskab igennem på trods af de mere og mere slørede blikke. "Vi skal gøre noget ved den metro og deres løntrykkeri," som han sagde. Flere var enige om, at det var noget som det, vi kunne samles om på tværs af fag.

En sådan fredagscafe viser meget godt, hvor dårligt vi er organiserede som faglig venstrefløj, og at vi på mange måder starter forfra med organisering.

Men solidariteten og kammeratskabet er der, og det er et vigtigt udgangspunkt for at kunne gøre ideer levende og begynde at bevæge sig som klasse.

Danish Crown

Fyraftensmøde i Faaborg

Danish Crown meddelte i februar, at slagteriet i Faaborg vil blive lukket og produktionen flyttet til udlandet. Derfor indkaldte Enhedslisten Faaborg-Midtfyn og Fagligt Landsudvalg til et åbent fyraftensmøde – Socialistisk Arbejderavis var med.

Af Lene Junker

Lukningen af slagteriet i Faaborg vil ske inden udgangen af 2016. Dermed forsvinder næsten 500 arbejdspladser i Faaborg, som i forvejen har mistet mange store arbejdspladser.

Fyraftensmøde blev afholdt den 13. august og tiltrak 20-25 slagteriarbejdere, folk fra NNF, svineproducenter, MF'ere for Venstre og lokale folk.

Med ryggen mod muren

Jimmi Andersen er fællestillidsmand på Danish Crown Faaborg. Han redegjorde for sine 500 kollegaers situation. De er reelt fyret fra 1. januar '16.

Men uden en konkret fyreseddel, kan de ikke starte omskoling og uddannelse. De har sagt, de var interesseret i en "Bornholmer-løsning", hvis det kunne redde deres arbejdspladser.

De har forsøgt at få en præcis dato fra ledelsen. De har strejket i protest, og nu har de opsagt en aftale om at arbejde 40 timer om ugen for at lægge pres på ledelsen.

Ledelsens svar har været at flytte en del af produktion fra Faaborg til andre slagterier og fyre de ca. 80 ferieafløsere. De står med ryggen mod muren over for en stejl arbejdsgiver, som kun tænker på penge.

De er vrede på Danish Crown, men føler sig magtesløse og appellerede til politikerne om at "gøre noget konkret".

Samme dag meddelte Danish Crown, at de flytter produktionen fra Faaborg til Cornwall i Sydengland, hvor de har et slagteri i forvejen. Den engelske stat støtter med 50 millioner.

Fagforeningerne giver ingen løsninger

Formanden for NNF Fyn, Poul Fruergaard Sørensen, talte for at sikre slagteriarbejderne de bedste efteruddannelsesmuligheder og for at give landbruget bedre "rammevilkår" for at stoppe salget af svin til forarbejdning i udlandet.

Per Clausen, MF Enhedslisten, fremlagde Enhedslistens "Alternative svinestrategi på Fyn og Bornholm". Denne blev bakket op af SF og Enhedslistens lokale byrådsmedlemmer, men kraftig kritiseret af de to MF'ere fra Venstre, som også talte for bedre "rammevilkår" for svineproducenterne.

Debatten viste en vis lydhørhed over for Enhedslistens alternative svinestrategi, men at NNF langt hen ad vejen deler dansk landbrugs ønsker om lempede krav til miljø osv. – de såkaldte rammevilkår.

Ikke for sent at handle

Vi er midt i et "ræs mod bunden" for arbejdere i hele verden, samtidig med at store selskaber som Danish Crown "ræser mod toppen".

Det kræver mere end en enkelt arbejdsplads at stoppe Danish Crown og "ræset mod bunden". Men Danish Crown kan presses, så længe de har en produktion i gang, de tjener penge på.

Derfor er det ikke for sent.

Derfor skal du være i fagforening

At være medlem af en fagforening kan måske virke som en unødig udgift i et stramt budget. På mange arbejdspladser er fagforeningen en fjern størrelse, som ikke spiller nogen rolle i ens egen og kollegaernes hverdag.

Af Christine Bergen, foto Mette Kramer Kristensen

Men at være medlem af en fagforening, og arbejde på et sted med overenskomst gør en kæmpe forskel.

Kamp for organisering

De senere år har der kørt en række kampagner for at sikre overenskomst på arbejdspladser, især inden for restaurationsbranchen: Vejlegården, Joe and the Juice, Meyers Bageri og senest Letz Sushi.

På steder uden overenskomst er arbejdsforholdene dårligere: Lavere løn, ingen ret til ekstra-betaling for aften- og weekendvagter, lange arbejdsdage, ingen ret til pauser, ingen opsigelsesvarsel osv. osv.

Sammen er vi stærkest

En overenskomst er en kollektiv aftale om løn- og arbejdsforhold, og uden den har de ansatte intet værn mod de betingelser, arbejdsgiveren stiller.

Arbejdsgiveren vil altid prøve at presse løn- og arbejdsforhold så meget som muligt. Og hvis man ikke vil gå med til arbejdsgiverens krav, er der ofte andre til at overtage ens job.

Står man alene, er man enormt svag over for arbejdsgiverens krav. Den enkelte arbejder bliver tvunget ud i konkurrence med andre arbejdere om, hvem der kan finde sig i de dårligste løn- og arbejdsvilkår.

Er man organiseret i fagforeningen og kæmper sammen for bedre forhold, undgår man at blive splittet af den indbyrdes konkurrence. Det er dét sammenhold, som har skabt bedre løn- og arbejdsforhold.

Men arbejdsgiverne forsøger at rulle fagbevægelsens sejre tilbage, når de ser deres snit til det: Mindsteløn, betalt frokostpause eller kortere arbejdsdag osv. Kampen er derfor lige så aktuel i dag som i fagbevægelsens ungdom.

Styrkeforhold

Det er fagforeningerne, der forhandler overenskomst. Men hvor gode overenskomsterne bliver, og hvordan forholdene ser ud på den enkelte arbejdsplads afhænger ikke først og fremmest af fagtoppens forhandlingsevner.

Fagforeningens styrke stammer fra dens mange medlemmer ude på arbejdspladserne – fordi de i sidste ende kan stoppe produktionen og dermed true arbejdsgiverens profit. Det er styrkeforholdet mellem arbejdernes organisering og arbejdsgiverne, der i sidste ende bestemmer, hvor mange forbedringer vi kan vride ud af dem.

Meld dig ind i fagforeningen

Har du et job, skal du melde dig ind i en fagforening. Fordi den kollektive organisering gør os stærkere over for chefen.

Men også for at være med til at hive fagforeningen ned af piedestalen og bringe faglig organisering og debat ind i hverdagen på din arbejdsplads. Så I kan handle i fællesskab, hvis jeres arbejdsforhold er under angreb – eller støtte andre arbejdere, som bliver angrebet.

FAKTA

I 2013 var 70 % af alle arbejdere i Danmark i fagforening – det tal er ret højt i forhold til i andre lande. Dog er organiseringsgraden de seneste år faldet noget.

Socialister og fagforeninger

I kølvandet på den dybeste krise siden 30'erne er fulgt massive angreb på løn, arbejdsforhold og velfærd. Angrebene vil fortsætte, hvis ikke der organiseres en stærk modstand.

Af Christine Bergen

Selv om fagbevægelsen – også i dag – er klart den største masse-organisering i samfundet, så har vi set meget lidt modstand i Danmark (og en række andre lande i Europa).

Nogle tillidsfolk er rådne. Men de fleste af fagbevægelsens tusinder af tillidsfolk argumenterer hver dag på arbejdspladser landet over for solidaritet og sammenhold mod arbejdsgivernes angreb.

Fagbevægelsens begrænsninger

Karl Marx kaldte fagforeningerne en "skole i socialisme", fordi de faglige kampe forberedte arbejderklassen på at kæmpe for revolution.

Men fagforeningerne har også nogle indbyggede begrænsninger: Deres formål er ikke at afskaffe udbytningen, men at formindske den.

Fagforeningerne er organiseret efter fag, så arbejdere på den enkelte arbejdsplads oftest er opdelt: Kontor-folk er i HK, produktions-folk er i fx 3F eller Metal osv.

Nogle gange "bekriger" fagtoppene hinanden i kampen om medlemmer (og kontingent-kroner) – fx lærernes mod pædagogernes fagforeninger, HK mod PROSA osv.

Og det helt grundlæggende: Fagtoppen har ofte ikke de samme interesser som deres medlemmer.

En kæmpende fagbevægelse

Der er brug for en kæmpende fagbevægelse for at slå angreb og fyringer tilbage – men det er ikke i fagtoppens interesse, for det betyder, at dens forhandler-rolle vil blive truet.

Derfor er der i alle fagforeninger en politisk kamp: Skal fagforeningen først og fremmest organisere medlemmernes aktivitet? Eller blot være et serviceorgan, hvor fagbureaukrater "ordner" tingene for folk?

Skal vi slå arbejdsgivernes og regeringens angreb tilbage, skal kollegerne organiseres til selv at være aktive i kampen.

Det betyder, at de faglige spørgsmål skal ind på arbejdspladsen. Det betyder at opbygge netværk af aktivister på så mange arbejdspladser som muligt, og at koordinere disse netværk på tværs af arbejdspladser og fag.

Byg kampen fra neden

Nogle tror, at hvis bare vi vælger nogle mere venstredrejede faglige ledere, som "vil stå fast", så er problemet løst.

Men det starter et andet sted: Med at bygge en anden "kultur" på arbejdspladsen og i fagforeningen. En kultur, hvor kollegaerne ikke bare ses som "medlemmer", men folk, der kan blive en aktiv del af kampen.

Det kræver argumenter og praktisk organisering. Og det starter med at organisere det mindretal, der er enige i, at vi på bunden må stå sammen mod dem på toppen af samfundet.

Hvis fagforeningsformanden/-kvinden så viser sig ikke at være den bedste fortaler for den linje, ja, så ud med ham/hende – så er der mange andre, der kan.

Hvad med fagtoppen?

Fagbevægelsens top lever under forhold, som er meget forskellige fra arbejderklassens.

Af Christine Bergen

Fagbevægelsens top tjener langt mere end deres medlemmer: Fx tjente formanden for FTF 1,5 millioner om året i 2012, mens formanden for Dansk Metal tjente 1,4 millioner og formanden for HK tjente 1,2 millioner.

Desuden ligner fagtoppens arbejdsdag langtfra hverdagen på en almindelig arbejdsplads. Fagtoppens stilling er relativt sikker – de påvirkes ikke af fyringer, lønnedgang og arbejdsgiveres krav om øget produktivitet og disciplin, som almindelige arbejdere gør.

Fagtoppen forhandler forholdene på arbejdspladserne, men forhandlingsresultaterne påvirker ikke dem selv.

Alt dette fjerner dem fra den virkelighed, som arbejderklassen lever i.

Professionelle kompromismagere

Fagtoppen lever af at forhandle kompromisser mellem arbejdere og arbejdsgivere. Mister de denne "forhandlingsret", mister de også deres privilegerede stilling i samfundet.

Efterhånden begynder de at tro, at det er deres egen evne til at lave kompromisser, der skaber resultater – ikke medlemmernes aktivitet og sammenhold.

Jo mere, de går op og ned ad arbejdsgivere og teknokrater til hverdag, jo mere begynder mange at overtage deres måde at se på verden: Løntilbageholdenhed er nødvendigt "for samfundets skyld", strejker er "besværlige" osv.

Under pres fra to sider

Fagtoppen er på den ene side under pres fra arbejdsgivere og regering om at udvise "ansvar" og "have styr på deres medlemmer".

Men de er også under pres fra aktive medlemmer: Hvis ikke de kan levere forbedringer, risikerer de, at folk melder sig ud af fagforeningen. Eller at de ikke bliver genvalgt.

Derfor har socialister et "dobbeltforhold" til fagtoppen: Vi støtter dem, hver gang de tager initiativer imod nedskæringer, angreb på løn- og arbejdsforhold osv.

Men det vigtigste er at organisere aktivitet og faglige netværk blandt almindelige arbejdere og fagligt aktive. Netværk, som kan handle uafhængigt af fagtoppen, når den ikke vil kæmpe.

ISIS vokser på del-og-hersk-politik

Hvordan kan en militant Jihad-bevægelse, ISIS, med højst 10.000 bevæbnede mænd, indtage Mosul i Irak med to millioner indbyggere og tilsyneladende besejre en fjende – den irakiske stat – med næsten en millioner soldater og moderne udstyr og tunge våben?

Af Charlie Lywood

Forklaringen ligger i den katastrofale imperialistiske indblanding i Mellemøsten fra USA og dets allieredes side, inklusiv Danmark under Anders Fogh, i mange år, men først og fremmest gennem Irak-krigen fra 2003. Og i den irakiske statsminister Malikis korrupte og sekteriske regime i Baghdad.

Det har skabt betingelser for ISIS' fremmarch og for borgerkrig mellem religiøst opdelte grupper i Irak.

Da USA og dennes allierede indtog Bagdad, opløste de hæren og statens administration, som blev båret af Baath-partiet med 3 millioner medlemmer under Saddam Hussein. Selv det panarabiske og sekulære Baath-parti blev forbudt og drevet under jorden.

For at få samfundet til at fungere i Irak fra 2004 tiltrak den amerikanske besættelsesmagt kollaboratører fra det tidligere undertrykte Shia-muslimske flertal og indsatte dem i den amerikansk ledede "Coalition Provisional Authority", og forsøgte at regere gennem en "del og hersk"-politik.

Dette var baggrunden for efterfølgende sekteriske myrderier, som kostede 35.000 civile livet mellem 2004 og 2006.

Korruption og afmagt

USA-koalitionen opdagede sine fejltagelser for sent og måtte indføre mange flere tusinde tropper de næste år (2007), dels for at få bugt med den sekteriske vold, men også for at bekæmpe modstanden mod besættelsen, specielt i den nordlige og østlige del af Irak, hvor sunnier og Baath-partiet stod stærkest.

Det var i denne periode, at Al Qaeda i Irak blev dannet og fordrevet til Syrien.

Men USA-koalitionens militære overlegenhed modsvares ikke af investering i infrastruktur. Almindelige irakere mangler vand, el og spildevands-afledning. Op mod 70 pct. har enten ikke arbejde eller har kun deltidsarbejde.

Under et styre, som er gennemkorrupt, er det ikke underligt, at der er grobund for massivt oprør blandt sunnierne mod Malikis regering.

Specielt efter at en ikke-sekterisk bevægelse al-Iraqiya (Iraks Nationale Bevægelse) fik 80 pct. af sunni-stemmerne i 2010 (og blev topscorer ved dette valg). Men de blev udsat for massiv undertrykkelse fra Malikis side og udråbt som Baathister.

ISIS er blot det mest synlige udtryk for et større oprør i nord-Irak, som kan medføre opdeling af Irak.

Kyniske magthavere

Det er på den baggrund, at man skal se oprøret i nord-Irak. ISIS bliver dannet i Syrien, men har et kalifat over hele Levanten (stor del af Syrien, Libanon, Israel, Palæstina, Irak og Jordan) som mål.

Deres indsats i Irak skal ses dels som en udløber af borgerkrigen i Syrien, hvor Assad gav amnesti til alle politiske fanger (inklusiv jihadisterne) i 2011 og dermed håbede på, at de ville lave "et eller andet", som han kunne bruge til at udpege oppositionen som "terrorister".

Og det er en udløber af Saudi Arabiens forsøg på at øge sin indflydelse over for Iran (som støtter Assad i Syrien og Maliki i Irak) ved at forsyne ISIS med penge og våben.

Ansvaret ligger hos Bush og Fogh

Socialister må placere ansvaret for dette hos vore egne magthavere. Det er patetisk, at den tidligere udenrigsminister under Anders Fogh, den konservative Per Stig Møller, vasker sine hænder og siger, at "det må irakerne klare", det har ikke noget med os i Danmark at gøre.

Det har det lige præcis. Den danske krigsindsats var og er en del af miseren. Vi må kræve, at ingen flygtninge fra Irak sendes tilbage, og at vi modtager flere nye, om nødvendigt.

Vi må også påpege, at Per Stig Møller på en måde har ret. Irakerne skal selv skabe deres egen fremtid uden yderligere indblanding, hverken fra USA, Iran eller Saudi Arabien. Men vejen dertil går gennem en social bevægelse fra neden, som kan afvise en sekterisk opdeling af folk mellem sunnier og shiaer eller kurdere og arabere.

Der er kun én vej frem, hvis man vil bekæmpe borgerkrig og barbari. Det er at rejse sig mod alle magthavere og skabe et andet Irak sammen eller hver for sig.

Det kræver, at arbejderklassen i Irak, men også andre steder i Mellemøsten, afviser falske religiøse frelsere og ser til deres kammerater, som de har fælles interesser med.

Ud over ISIS (Islamic State of Iraq and Syria) er organisationen også kendt som ISIL (Islamic State of Iraq and the Levant) og senest blot som Islamic State.

Anti-zionisme og anti-semitisme

I den seneste tid er debatten om anti-zionisme og anti-semitisme blusset op igen. Hvis man skal følge med i debatten, er det nødvendigt at holde tungen lige i munden og afklare nogle centrale begreber.

Af Alexander Lassithiotakis

Hvad er anti-semitisme?

"Hverdags"-anti-semitisme, i lande uden for Israel, er diskriminering, overfald og vold rettet mod folk alene af den årsag, at de er jøder. "Teoretisk" anti-semitisme påstår ,at "jøderne" er en race eller nation, der i hemmelighed ønsker at overtage magten i verden og regere til fordel for dem selv.

Hvad er zionisme?

Zionisme er en politisk bevægelse, der opstod i slutningen af 1800-tallet, der påstår, at der er et hjemland for alle, der kalder sig selv jøder, og at dette hjemland befinder sig i Israel. Israel er og skal være en jødisk stat, siger zionisterne.

Zionisterne har aldrig været andet end et mindretal blandt jøder.

Hvad er anti-zionisme?

Politisk anti-zionisme siger:

1) De mennesker, der kalder sig selv jøder, er så forskellige, at det er absurd at snakke om et specifikt "jødisk hjemland".

2) Ordene jøde, zionist og israeler betyder ikke det samme. Jøderne kan være zionister eller ikke. Zionister kan være jøder eller ikke. Og israelere kan være jøder eller ikke.

3) Ideen om en selvstændig jødisk stat, der alene regeres af og for jøder, er ikke "selvbestemmelse" – det er nationalisme, kolonialistisk og racistisk.

4) Zionister har ikke "befriet jøderne". Derimod er der tale om, at et lille mindretal af verdens jøder (og også et mindretal af verdens zionister for den sags skyld), regerer et land, der bliver regeret, pumpet med amerikanske dollars og våben, i USA's interesser. For at gøre dette har de massakreret og tvangsflyttet hundredtusinder af palæstinensere.

5) Palæstinenserne har ret til at bekæmpe Israel, og de israelske "desertører" har ret til at nægte at bekæmpe palæstinenserne.

6) En løsning på problemet må findes ved i det mindste at bygge på de gamle principper om frihed, lighed og broderskab. Nogle anti-zionister accepterer en tostatsløsning. Andre argumenterer for én enkelt sekulær, demokratisk og socialistisk republik, der skal opnås gennem folkelig kamp og modstand.

7) Ingen af de ovenstående opfattelser er anti-semitiske, og et stort mindretal af jøder deler enkelte eller alle af disse opfattelser. At påstå at ovenstående er anti-semitisme er et forsøg på at afbøje kritikken af zionismen ved hjælp af et af de største liberale tabuer siden Holocaust.

Kan anti-zionisme være anti-semitisk?

Det er en mulighed, hvis kritikken af Israel er en del af et anti-semitisk synspunkt. Fx ved at beskylde jøderne for, hvad der er sket i Mellemøsten, på trods af ,at det er zionisterne, såvel jødiske som ikke-jødiske, der er skyld i problemet.

Som anti-kapitalister må vi gå imod enhver form for racisme og diskriminering af jøder. Men at argumentere imod en stat, der regeres alene af og for jøder, er ikke anti-semitisme, men derimod et klassisk anti-racistisk og multikulturalistisk synspunkt.

Genoptrykt fra Socialistisk Arbejderavis nr. 224, februar 2004.

Israel: Vagthund og apartheidstat

Israel er ikke en stat som andre stater. Israel blev skabt på etnisk udrensning og som et værn for imperialistiske interesser.

Af Bo Stefan Nielsen

Israel er en stat, der ikke er skabt for folket, men for jøder. Den jødiske nationalisme, zionismen, rækker ud i alle dele af det israelske samfund. På den måde tages alle jøder som gidsel af zionisterne, selv om langt fra alle jøder er zionister.

En racistisk stat

Ca. 20 pct. af befolkningen i Israel er palæstinensere. De er tildelt rollen som andenrangs-borgere og frataget en lang række rettigheder, som er selvfølgelige for jøder.

Den zionistiske intelligentsia, der i slutningen af det 19. århundrede talte for ideen om en jødisk stat, lagde grunden for den statslige racisme, vi i disse uger oplever fra israelske ledere, den voksende fascistiske højrefløj og i militærets propaganda.

Statsracismen er et spejlbillede af den såkaldte "uundgåelige antisemitisme", som det formuleres af Teodor Herzl i hans ideologiske værk om zionismen, 'Jødestaten' fra 1896. Bogens racistiske konklusion er, at jøderne må sikre sig en religiøst funderet stat kun for jøder.

I praksis betyder det, at det oprindelige folk, palæstinenserne, diskrimineres groft på en lang række områder.

93 pct. af Israels jord er under jødisk lov. Det betyder, at det ikke-jødiske mindretal er udelukket fra at anskaffe sig jord, huse, lejligheder eller at starte en virksomhed.

Ca. hver tredje person i Israel (inkl. Gaza – eller 1 ud af 4,5 ikke medregnet Gaza) kan ikke stemme til Knesset (parlamentet). Den person er næsten uden undtagelse ikke-jødisk.

Israel er en apartheid-stat, hvor palæstinenserne fra vugge til grav undertrykkes politisk, økonomisk og juridisk alene pga. deres etnicitet.

Imperialistisk vagthund

Teodor Herzl skrev også i 'Jødestaten', at zionismen er *"en kolonialistisk idé"*, og at en fremtidig zionistisk stat ville blive en "borgmur mod Asien".

Storbritannien (den tidligere kolonimagt) og USA, som begge havde støttet zionisterne i oprettelsen af Israel, så da også den anden vej, mens den etniske udrensning mod palæstinenserne, Nakba, stod på i 1948.

Deres støtte til en jødisk stat handlede hverken om humanitære eller ædle motiver. Støtten havde hele vejen igennem været af imperialistisk karakter.

Når USA siden 2. verdenskrig har støttet Israel med 1,2 mia. US$ hvert år, så er det, fordi USA har brug for et Israel, der dels er afhængigt af deres økonomiske og politiske støtte for at eksistere, men allervigtigst, er en loyal militært allieret i det olierige Mellemøsten.

Israel er *USA-imperialismens vagthund* i en region, der sidder på den olie og gas, som Vesten har brug for. Den tidligere amerikanske præsident, Ronald Reagan, formulerede det sådan:

"Israel er med deres erfarne militær en fordel for os i Mellemøsten. Hvis den israelske hær ikke var i Mellemøsten, var vi nødt til at indsætte vores egen. Det er ikke bare godgørenhed fra vores side, at vi hjælper Israel."

GAZA
PROTESTER VERDEN OVER

I en meningsmåling bragt i Jyllands-Posten 18. august mener 68 pct., at Israel har et "dårligt" eller et "særdeles dårligt" image. I en tilsvarende måling fra 2008 var tallet 52 pct.

Af Bo Stefan Nielsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Kun 13 pct. mener, at Israels image er "godt". Og "særdeles godt" vil kun 1,5 pct. sige. Lignende tal ser vi i andre europæiske lande.

Protesterne vokser

I bl.a. København, Aarhus, Odense, Aalborg, Køge, Holbæk og Middelfart har der været demonstrationer, herunder adskillige i København.

Tusindvis af demonstrationer kloden over, globale protestdage, samt rekordstor opbakning til den palæstinensiske boykot-bevægelse (BDS: Boycot, Divestment, Sanctions) vidner om en hastigt voksende solidaritet og modstand fra neden mod Israels racistiske apartheid-politik og statsterrorisme.

Imens ser Helle Thorning og hendes internationale kollegaer den anden vej – eller omfavner ligefrem Israels zionistiske ledere.

På gaderne rejser vi et banner for global modstand. Heller ikke i dette spørgsmål repræsenterer politikerne os.

> "Roden til problemerne i Palæstina er besættelsen, og alt hvad der kommer bagefter er en reaktion på besættelsen. ... Ethvert besat folk har lov til at reagere, og de har også ret til at reagere med vold."
> Nagieb Khaja på demonstrationen "Gå for Gazas børn".
> Se hele talen på YouTube: http://tinyurl.com/lucnqce

Hvordan kan Palæstina blive frit?

Vejen til Palæstinas befrielse går gennem Cairo, Damaskus, Bagdad og Beirut. Nøglen er arbejderklassen i de store arabiske byer.

Af Jørn Andersen

Palæstinas historie de sidste mange årtier er både heroisk og tragisk. Heroisk, fordi det lille palæstinensiske folk – trods alle odds, trods tusinder af dræbte – fortsat kæmper og fortsat vil kæmpe for retten til deres eget land. Tragisk, fordi de er oppe mod en overmagt, de i bedste fald kan tilføje små nederlag, men ikke kan slå.

De løsninger, der bliver foreslået, tager meget sjældent udgangspunkt i de reelle magtforhold i Mellemøsten.

Forhandlinger

Mange almindelige mennesker synes, at de "må kunne forhandle om tingene".

Der er især to grunde til, at det ikke kan lade sig gøre: For det første, at Israel ikke har tænkt sig at give nogen som helst former for indrømmelser. Det har Israel aldrig gjort.

Og da Israel ikke kun er den stærkeste militære magt i området, men også har opbakning fra USA og andre stormagter, så kan de – trods verdens utallige fordømmelser – fastholde den position.

Den anden grund er, at et undertrykt folk ikke kan "lave kompromis" med deres undertrykkere uden at opgive retten til ikke at være undertrykt.

Et kompromis, der fastholder undertrykkelsen, ville være den værst mulige løsning.

2-stats-løsning

Det samme gælder tanken om en "2-stats-løsning" – altså et Palæstina og et Israel ved siden af hinanden på hvert sit landområde.

Den 2-stats-løsning, der er mulig ud fra de givne magtforhold, er det, vi har nu: Et Palæstina, der eksisterer på Israels betingelser. Som bliver sønderbombet, opdelt, inddæmmet af et Israel, hvis ultimative mål er at udrydde det palæstinensiske folk.

Forudsætningen for en løsning, der ikke bare legitimerer fortsat undertrykkelse, er, at magtforholdene i Mellemøsten grundlæggende ændres.

Revolution

Det kan formentlig kun ske gennem sociale revolutioner i de omkringliggende arabiske lande: Egypten, Irak, Syrien, Libanon osv.

Sådanne revolutioner – som vi de seneste år har set kimene til – ville for det første fjerne de arabiske magthavere, som støtter Israels undertrykkelse. Og de ville svække stormagternes, især USA's, magt i regionen afgørende.

Hermed ville de også åbne muligheden for afskaffelsen af *staten* Israel – ikke den jødiske befolkning, men den zionistiske stat.

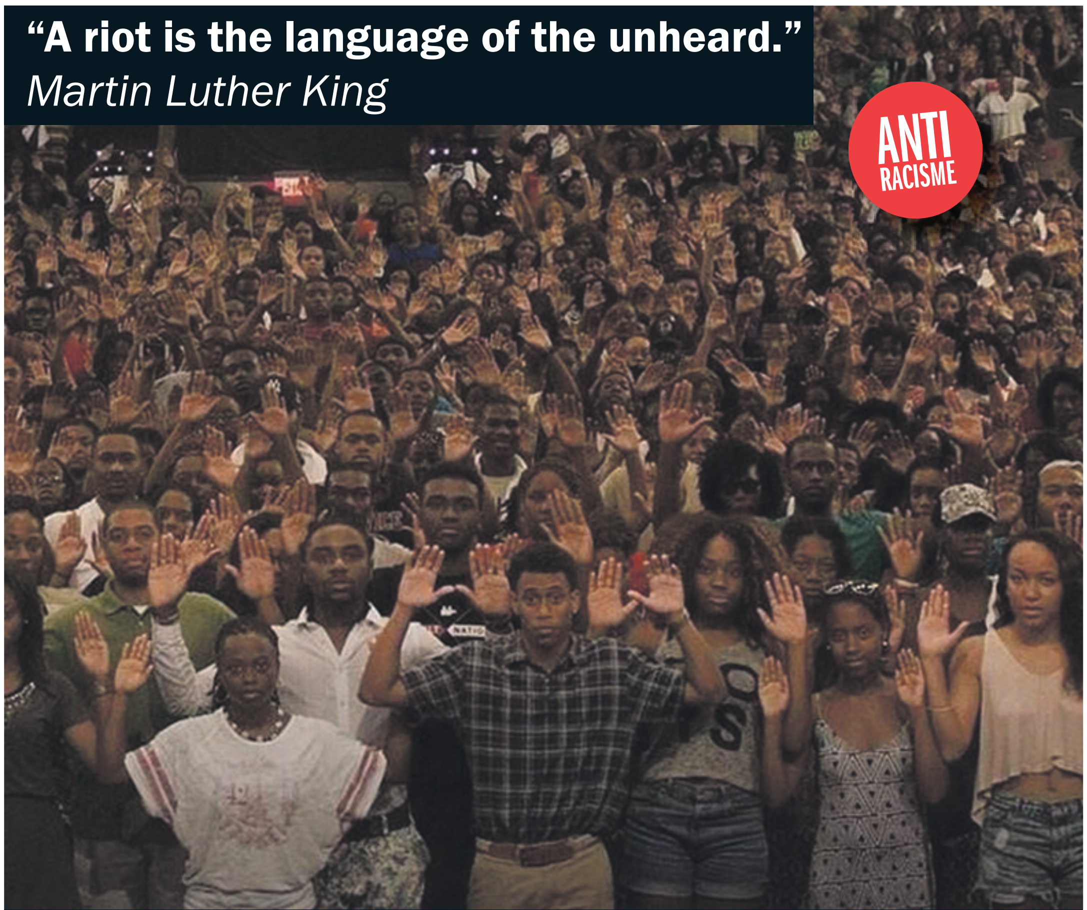
Det er eksistensen af den zionistiske stat, der er den afgørende forhindring for, at palæstinenserne, jøder og mange andre kan leve fredeligt side om side, som de har gjort i årtusinder.

Støt dem der slås

Indtil det sker, kan vi som socialister i Vesten kun gøre to ting: Støtte palæstinenserne, når de slås mod undertrykkelsen – under det lederskab, de selv har valgt, uanset om vi er enige i deres valg.

Og dernæst: Styrke selv de mindste kampagner mod vore egne magthaveres økonomiske og politiske støtte til Israel – fx boykot, stop for investeringer, sanktioner. Ikke fordi det vil hjælpe palæstinenserne ret meget, men fordi det er én af måderne, vi kan bygge modstand mod vore egne magthavere.

"A riot is the language of the unheard."
Martin Luther King

Hands Up – Don't shoot! Her demonstrerer studerende på Howard University i Washington

Hands Up – Don't Shoot!

Den 9. august skød og dræbte politiet i Ferguson, Missouri , USA, den 18-årige Michael Brown. Han var ubevæbnet, og udgjorde ifølge øjenvidner til episoden ingen trussel, hvilket bliver bakket op af obduktionsrapporten.

Af Anne Lange

Siden da er den lille by lige uden for St. Louis flydt over med protester mod et racistisk system, der ser unge, sorte mænds liv som ligegyldige. Protesterne har bredt sig til byer og universiteter i resten af USA.

Statens svar har været at oversvømme byen med uro-politi fra dusinvis af nabobyer. Beskyttet af kampuniformer, hunde, geværer og militærkøretøjer opfører politiet sig aggressivt og fremprovokerer konfrontationer.

Politiet minder mest om en besættelseshær, og demonstranterne i Ferguson har da også modtaget solidaritetserklæringer fra palæstinensiske grupper og, via twitter, tips fra Gaza til at håndtere tåregas.

Michael Brown er langt fra den første unge mand, der er blevet dræbt af politiet – og USA's politi er langt fra det eneste racistiske, voldelige politi i verden.

Men jeg håber, at protesterne breder sig og vokser sig større. Også for Trayvon Martin, Eric Garner, Rekia Boyd, Oscar Grant, Ramarley Graham, Amadou Diallo og alle de andre.

Vendsyssel på barrikaderne

Stop udvinding af skifergas!

Området omkring Dybvad i det østlige Vendsyssel ånder som regel fred og idyl, og havde det ikke været for høstsæsonen, forstyrres stilheden ikke af andet end fuglekvidder.

Af Marie Jæger

Men får den franske oliegigant, Total, og det statsejede olie- og gasselskab, Nordsøfonden, deres vilje, får denne nordjyske idyl snart en ende. Hvis alt går planmæssigt, kan Total til oktober starte den første prøveboring i Vendsyssel med henblik på regulær udvinding af skifergas (fracking).

Men lokale beboere er langt fra tilfredse med Totals planer. De har ikke tænkt sig passivt at se til, mens Total forvandler Dybvad og omegn til en larmende industrizone med risiko for forurening af grundvandet, udledning af radioaktive stoffer og ødelæggelse af natur og dyreliv i området.

Derfor har de startet en protestlejr, Total Protest, på marken over for den planlagte prøveboring.

Lokalt sammenhold og kampgejst

Protestlejren er samlingspunkt for den lokale modstand mod udvinding af skifergas. I første omgang er formålet at oplyse om konsekvenserne af fracking. Derfor har lejren bl.a. produceret løbesedler, arrangerer daglige protestsange ved borestedet og ugentlige, gratis filmfremvisninger om skifergas i lokale biografer.

Men derudover er lejren også stedet, hvor lokale beboere opdager, at de ikke er alene med deres frustrationer over de planlagte prøveboringer i området. Det er udgangspunktet for en styrkelse af det lokale sammenhold. Det er en inspiration og et bevis på vigtigheden af kollektiv modstand, særligt når denne modstand foregår ganske få kilometer fra de koordinater, hvor de jyske krager vender.

Demonstranterne ved, at Total er en magtfuld modstander. De oplever, at kommunale politikere lytter mere til Total end til bekymrede borgere i Frederikshavn Kommune. Men de er opfyldt af indignation og kampgejst og har i sinde at fortsætte til Total og Nordsøfonden dropper deres skumle planer.

Læs mere om modstanden mod skifergas på:
totalprotest.dk og skifergasnejtak.dk

Flere danske dollarmillionærer

De rige bliver rigere. Det viser den årlige World Wealth Report, foretaget af Capgemini Sogetis og RBC's Wealth Managements.

Af Sonja Lange

Ifølge rapporten kunne 60.200 danskere i starten af 2014 kalde sig dollarmillionærer – det er hele 16,4 pct. flere end for to år siden.

Man kan kalde sig dollarmillionær, hvis ens nettoformue overstiger en million amerikanske dollars. Formuen måles på værdi af kontanter, opsparing, værdipapirer, pensionsmidler og værdi af andre ejendomme minus gæld. Friværdi i privatbolig, eventuelle samleobjekter og varige forbrugsgoder er ikke talt med.

I 2013 kunne 13,73 millioner personer på verdensplan kalde sig dollarmillionærer – det er en stigning på 15 pct. siden 2012. Ser man på forøgelsen af mængden af dollarmillionærer, så ligger Danmark altså over gennemsnittet.

Omfordeling

Ifølge Verdensbanken måtte 2,4 milliarder mennesker i 2010 leve for under 2 dollars om dagen.

Et par indtastninger på en lommeregner fortæller: Hvis hver af de 13,73 millioner dollarmillionærer afleverede (læs: blev tvunget til at aflevere) 128.000 dollars om året, kunne de 2,4 milliarder mennesker få mere end fordoblet deres indtægt.

Frederikshavns politikere under pres

Den 27. februar 2013 vedtog et stort flertal i Frederikshavn Byråd (21 for, 9 imod), at der var behov for en fuld VVM-redegørelse (Vurdering af Virkninger på Miljøet), før der blev givet tilladelse til prøveboringer efter skifergas.

Af Marie Jæger

Denne VVM-redegørelse blev kritiseret af flere miljøorganisationer for ikke at svare på centrale spørgsmål om bl.a. langtidseffekter af anvendte kemikalier og håndtering af radioaktivt affald.

Til trods for, at sådanne kritiske spørgsmål stadig mangler afklaring, talte en afstemning om tilladelsen til prøveboringer i Frederikshavn byråd den 25. juni 2014 27 stemmer for tilladelsen og 4 stemmer imod.

I øvrigt var der tilsyneladende ingen udover Enhedslistens medlem i byrådet, Ida Skov, der fandt det relevant på dette tidspunkt at forholde sig til, om man overhovedet ønsker udvinding af skifergas, såfremt prøveboringen finder forekomster under Vendsyssel.

Ingen kommunale interesser i skifergas

Byrådsmedlem Jørgen Tousgaard (S) understreger over for Nordjyske, at Frederikshavn Kommune ikke har nogen økonomiske interesser i en mulig fremtidig udvinding af skifergas. Tværtimod har processen omkring tilladelsen til prøveboringen allerede kostet kommunen dyrt.

Hvordan giver det mening for kommunen at investere så meget tid og så mange ressourcer på en tilladelse til en prøveboring, mens man nægter at tage stilling til, om man overhovedet vil udvinde skifergas?

Hvordan kan en så mangelfuld VVM-redegørelse overbevise over halvdelen af byrådet, som før forlangte en fuld VVM-redegørelse, om fornuften i at starte prøveboringer?

Pres fra Total og Energistyrelsen

En del af forklaringen skal måske findes i, at

Frederikshavn Kommune oplevede stærkt pres for at give tilladelsen – dels fra olieselskabet, Total, men også fra Energistyrelsen.

Det siger Frederikshavns borgmester, Birgit Steinbak Hansen (S), til Jyllandsposten d. 11. juli i år.

Den danske stat har klare interesser i sagen. Statsejede Nordsøfonden ejer 20 pct. af licenserne til udvinding af skifergas i Danmark, hvorigennem den danske stat potentielt kan score milliardgevinster, hvis der findes skifergas i Vendsyssel.

Energistyrelsens pres på Frederikshavn Kommune i så alvorlig en sag, synes at gå imod ethvert nærdemokratisk princip, og efterlader Frederikshavn Kommune med ansvaret for et projekt, som ifølge flere byrådspolitikere burde være et statsligt anliggende.

Energistyrelsen beklager forløbet nu, hvor tilladelsen til prøveboringer er givet af Frederikshavn Byråd.

Det ændrer imidlertid ikke på, at borgere og politikere i Frederikshavn står tilbage med mørke udsigter til prøveboringer og medfølgende risici for mennesker og natur.

KLIMA

Anmeldelse

Land & Labour

– bidrag til en bæredygtig verden

"Land and Labour" af Martin Empson tager et marxistisk udgangspunkt i forståelsen af forholdet mellem menneske og natur. Marie Jæger har anmeldt bogen.

Af Marie Jæger

Vi ved det godt. Gletsjerne smelter, havene stiger, ørkener vokser, vejrforhold bliver mere ekstreme verden over. Det globale CO2-udslip er stadigt stigende, mens selv konservative prognoser kun giver os mellem 10 og 30 år til at reducere det med 60-70 pct., hvis vi skal undgå fatale klimaforandringer.

Men politikere og virksomheder har ingen intentioner om at søsætte en grøn omstilling, som tilnærmelsesvis kan matche den udfordring, vi står over for.

Vi prøver måske at huske at slukke lyset, klamrer os til naive håb om, at næste klimatopmøde vil bringe mere ambitiøse mål eller graver os ned i et hul af desillusion og had til menneskeheden og dens destruktive adfærd.

Ingen af delene kan bremse den udvikling, som truer med at fratage vores efterkommere deres livsgrundlag på Jorden. Netop derfor er Martin Empsons Land & Labour – Marxism, ecology and human history (2014) en kærkommen gave til os, der ønsker at tage klimaforandringer og menneskets ansvar herfor seriøst.

Fra jægere og samlere til global kapitalisme

Empsons analytiske blik tager udgangspunkt i en historisk gennemgang af forholdet mellem natur og menneske – fra udviklingen af homo sapiens til verdensomspændende kapitalisme.

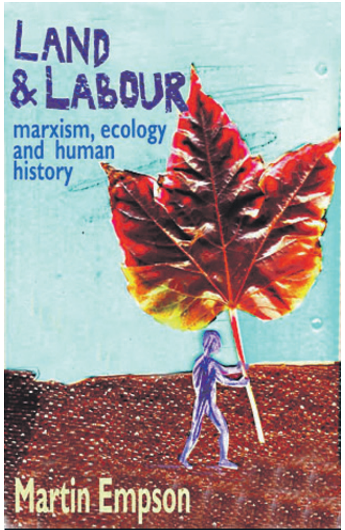
Alle tidligere menneskelige samfund har omformet naturen i større eller mindre grad. Men denne omformning er ikke nødvendigvis ubæredygtig.

Som Marx og Engels pointerede er forarbejdning af den naturlige verden nødvendig for enhver menneskelig civilisation; det er denne egenskab, der har sikret artens overlevelse, siden vi første gang anvendte redskaber. Samtidig vidste de, at naturen en dag vil hævne vores fejltagelser, hvis mennesket søger at besejre naturen.

Empson lader ikke sine læsere forblænde af illusioner. Civilisationer er før kollapset, fordi de ikke har kunnet tilpasse sig et skiftende klima. Det nye er, at klimaforandringer i dag ikke truer et enkelt folkeslag, men hele menneskeheden.

Produktion i analysens centrum

Empson beviser marxismens anvendelighed i forståelsen af bæredygtighed i skyggen af truslen fra globale klimaforandringer. Med marxismen som sit teoretiske kompas, peger pilen på organiseringen af produktionen og dermed menneskets

"Land and Labour: Marxism, Ecology and Human History" er skrevet af Martin Empson, 319 sider, kan købes for 140 kr. på Modstand.org

systematiske forarbejdning af naturen, som nøglen til et samfunds evne til at eksistere bæredygtigt.

Landbrugets udbredelse medførte et samfundsmæssigt overskud, der muliggjorde udviklingen af klassesamfund, hvor en lille klasse af besiddere udnytter det store flertals arbejdskraft til at berige sig selv.

Jorden og dens ressourcer underlagdes den private ejendomsret fremfor en kollektiv brugsret. En forståelse af naturen baseret på dens brugsværdi erstattes af en forståelse baseret på dens bytteværdi. Produktionen organiseredes derefter ikke efter flertallets behov, men efter et lille mindretals økonomiske interesser.

Kapitalismen tager denne profitjagt til sit yderste ekstrem. Kapitalakkumulation har intet andet formål end yderligere akkumulation. Hvis forbrugsgoder ikke kan afsættes, skabes et kunstigt behov for at sikre produktionens fortsatte ekspansion.

I denne evindelige profitjagt driver virksomheder rovdrift på naturen og bruger havene, atmosfæren og landjorden som skraldespand til affaldsstoffer fra en stadigt ekspanderende produktion.

Drømmen om et bæredygtigt samfund

Empson viser os også drømmen om et bæredygtigt samfund. Et samfund, hvor tilfredsstillelse af flertallets behov kommer i første række. Hvor bæredygtig produktion er vigtigere end hurtige profitter. Hvor effektivitet ikke opgøres i kroner og øre, men måles på produktionens økologiske fodaftryk.

Et samfund, hvor produktionen organiseres i et langsigtet perspektiv om at efterlade denne planet i mindst lige så god stand, som vi modtog den. Hvor produktionen organiseres demokratisk for at sikre, at flertallets behov og interesser er styrende.

Vejen til et bæredygtigt samfund

Sidst skitserer Empson vejen til dette bæredygtige samfund. Han viser spiren til bæredygtige samfund i revolutionære opstande som Pariserkommunen 1871 og Den Russiske Revolution 1917.

Revolutioner ændrer ikke kun samfund, men også mennesker og deres forståelse af verden. Når en altdominerende kapitallogik for alvor bliver udfordret, giver det plads til en bæredygtig tilgang til Jorden og dens ressourcer.

Spørgsmålet om bæredygtighed må derfor være en del af fremtidige revolutionære opstande. Flere og flere mennesker mærker direkte konsekvenser af klimaforandringer, og truslen om globale temperaturstigninger bliver mere og mere presserende for os alle.

Udfordringen er ikke et spørgsmål om teknologi – vi har allerede teknologien til at omstille energiforsyningen og starte opbygningen af et bæredygtigt samfund. Problemet er, at de, der har magten, ikke har den politiske vilje til at opprioritere spørgsmålet om bæredygtighed. De politiske konsekvenser ville være stik modsat den herskende klasses interesser.

Hvis vi skal skabe en bæredygtig tilværelse, kræver det, at det store flertal selv tager magten og tager ansvar for den grønne omstilling.

Martin Empson
Land and labour
319 sider – 140 kr.
hos Forlaget modstand.org

Konkurrenceevne eller klimaforandringer?

Hvad er vigtigst? Danske virksomheders konkurrenceevne eller globale klimaforandringer? Regeringens vækstpakke efterlader ingen tvivl.

Af Marie Jæger

Der bliver alligevel ikke råd til den planlagte havvindmøllepark ved Kriegers Flak lige nu. Der bliver heller ikke så mange penge til landvindmøller og kystnære vindmøller som planlagt.

Vindmøllevisionerne og 6000 arbejdspladser i vindmøllebranchen må vige til fordel for det private erhvervsliv – det skal nemlig slippe billigere fra at bruge mere energi og forurene mere af hensyn til den danske konkurrenceevne.

Det er konsekvenserne af lempelser af PSO-afgiften for 13,2 milliarder kroner frem mod år 2020, som den nye vækstpakke bringer.

De slækkede klimaambitioner skyldes naturligvis ikke, at Danmark efterhånden har godt styr på drivhusgasserne. Tværtimod havde Danmark i 2012 det fjerdestørste økologiske fodaftryk pr. indbygger i verden.

Klima-ambitioner?

Selv regeringens egne klima-ambitioner om 40 % reduktion af drivhusgasser i forhold til 1990 sættes under pres med den nye vækstpakke, hvis der ikke kompenseres med andre tiltag.

Ifølge det Økologiske Råd er der imidlertid meget, der tyder på, at de miljøvenlige tiltag, som skulle kompensere for forringelserne, allerede er brugt til at kompensere for andre angreb på klimaet – som f.eks. fjernelsen af forsyningssikkerhedsafgiften ("brændeafgiften").

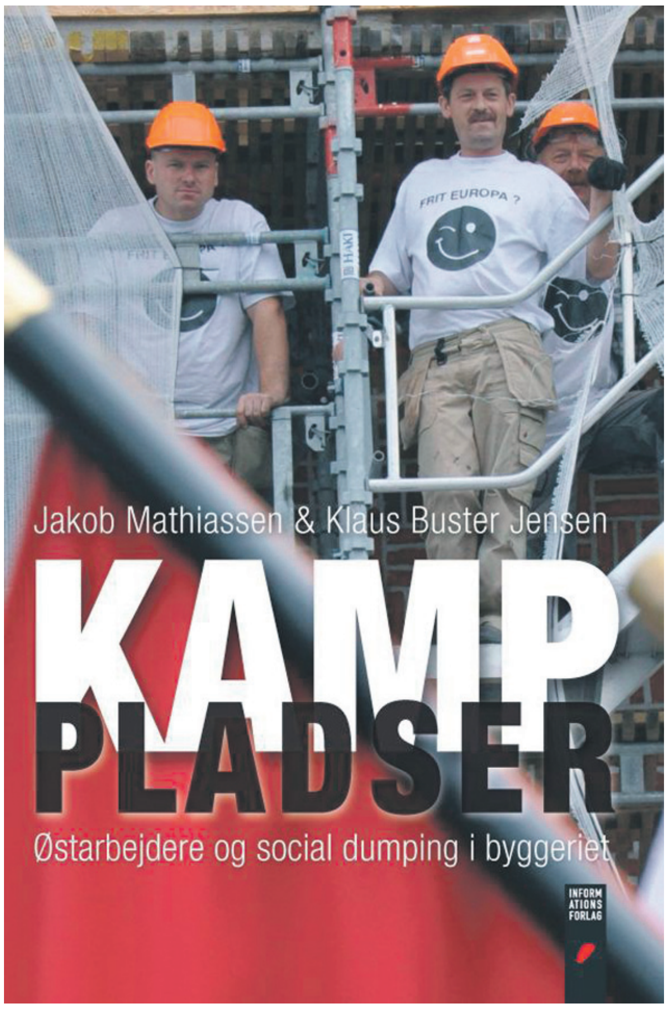
Fremme af danske virksomheders konkurrenceevne og klimavenlig politik er tilsyneladende svært at få til at gå hånd i hånd – det er Vækstpakken et glimrende eksempel på. Og når man som regering nu skal vælge, så skal den danske konkurrenceevne sikres for enhver pris!

KRITISK KULTUR

Anmeldelse

Kamppladser – et “must read”

Benny Allermand, der er tillidsrepræsentant hos Aarsleff og bestyrelsesmedlem i BJMF, har anmeldt bogen “Kamppladser – Østarbejde og social dumping i byggeriet” skrevet af Jakob Matthiassen og Klaus Buster Jensen.

”Kamppladser - Østarbejde og social dumping i byggeriet”, skrevet af Jakob Matthiassen og Klaus Buster Jensen, 311 sider, kan købes for 299 kr. fra Informations Forlag.

Jakob Matthiassen indleder bogen med et forord, hvor han kort fortæller om en ulovlig blokade mod Metro-selskabet på Nørrebros Runddel. Her har han en kort dialog med en med-aktivist, kort før blokaden starter.

Med-aktivisten udtrykker sin frustration over, at der ingen danskere er på arbejdet med støbningen af en bundplade på pladsen: “De har allerede taget vores arbejde, snart tager de hele vores land.”

Hertil svarer forfatteren: “Jeg ser dem ikke som fjender, men som kollegaer, der var nødt til at forlade deres familier, for at finde arbejde. For mig var fjenden dem, vi ikke kunne se. Fjenden flyver hen over hovedet på os i deres private jetfly.”

Organisering af udenlandske kollegaer har slået fejl

Historierne fortælles fra oplevelserne på byggepladserne, af danske, polske og italienske bygningsarbejdere. Han har interviewet danske og polske arbejdsgivere, og på den måde får vi læsere seks rigtige gode historier om arbejdskamp.

Fælles for de seks fortællinger er, at organiseringen af de udenlandske kollegaer har slået fejl. Fagligt ansatte og kollegaer til de udenlandske arbejdere, har ikke fundet nøglen til at åbne skabet med underskrevne indmeldelsesblanketter.

Tættest på kommer vi på Byggepladsen Askholm (Sluseholmen). Her tager de danske kollegaer skeen i egen hånd, og fysisk blokere deres udenlandske kollegaer ude. Her lykkedes det at få organiseret det Hviderussiske gulvstøbersjak ved hård kamp og bod til følge.

Når kravet om dansk overenskomst kommer udefra (Fagbevægelsen), og ikke inde fra byggepladsen. Så er det ikke medarbejderne, der presser virksomheden, men fagforeningen, der står uden for pladsen og forlanger dansk løn. Det gør betingelserne nærmest umulige!

Fagbevægelsens styrke ligger hos medlemmerne

I de fem andre kamppladser opstår der frustrationer mellem fagligt aktive og faglige ledere, når de menige medlemmer føler sig som statister i kampene. En blokade, hvor det som regel er fagligt aktive som står blokadevagt, er det frustrerende og demoraliserende at se arbejdet gå sin gang på pladsen, mens blokadevagterne bare kan se på!

Det udmønter sig også i nogle eksempler, hvor de faglige aktive i frustration, går skridtet videre. På Navitas (Aarhus havn), tager de fagligt aktive kommandoen, og laver ulovlige fysiske blokader. Det sker med mellemrum og lykkedes at stoppe et par støbninger.

Konklusionen må være at, fagbevægelsens styrke ligger hos medlemmerne, og hvis en faglig ledelse skal have opbakning til en konflikt, så skal de faglige aktive indrages i hele projektet!

BJMF har siden østudvidelsen (2004), kæmpet en næsten umulig kamp.

De står for:

- 25% af alle 48 timers møder i byggegruppen på landsplan.
- 22 % af alle tiltrædeoverenskomster i byggegruppen på landsplan.
- 46% af alle sympatikonflikter i byggegruppen på landsplan.

Til sammenligning udgør BJMF´s bygningsarbejdere kun 8,6 % af alle bygningsarbejdere på landsplan.

Skurken er ikke de udenlandske kollegaer

Bogens forfattere sørger for at læseren hele vejen igennem bliver mindet om, hvem skurken er i de urimeligheder, som de danske bygningsarbejdere bliver udsat for. Ikke vores udenlandske kollegaer, men de arbejdsgivere, som hensynsløst i jagten på profit, groft underbetaler de udenlandske kollegaer, samtidig med de holder vores arbejdsløse danske kollegaer uden for byggepladserne.

Og bogen giver også vores politikere og fagbevægelsens top, en over snuden, da de afviste alle bekymringer ved Østudvidelsen.

Bogen burde være obligatorisk læsning for den danske arbejderbevægelse, samt et “must read” hos andre.

Social dumping på Lindø Industripark

En lang række virksomheder beskæftiger omkring 1500 folk i produktionshallerne hos Lindø Industripark A/S. Langt fra alle bliver dog aflønnet efter overenskomsten.

Af Lene Junker

Efter tip fra ansatte holdt arbejdstilsynet, politi og Skat en razzia i starten af juni. Resultatet er desværre ikke offentliggjort.

Der er mistanke om, at underleverandører til Fayard, som har repareret Mærsks borerig, Galiant, for en halv milliard, ansætter polske arbejdere, der arbejder 12 timer om dagen til 54 kr. i timen.

Deres arbejdsgivere sørger for et sted at bo, mad og transport til arbejdspladsen – mod betaling. Også andre virksomheder benytter udenlandsk arbejdskraft uden at betale dem industriens mindsteløn på 110,20 kr. i timen.

Antallet af udenlandske arbejdere på Lindø Industripark er voldsomt stigende.

Stop ræset mod bunden

I starten af juni stod det klart, at størstedelen af de 300 arbejdere, som skulle bruges på boreriggen, kom fra Polen og et vikarbureau i Aalborg.

Derfor tog vi, aktionsgruppen Solidaritet eller frit fald, med Otto Nielsen en tidlig morgen ud til Lindø Industripark. Otto Nielsen er en flittig skribent i gruppen “Begge sider af Lindøværftet” på facebook, hvor han beretter det, andre anonymt fortæller ham.

Med os havde vi en løbeseddel med overskriften: “Stop ræset mod bunden – Solidaritet eller frit fald”. Budskabet var, at de udenlandske arbejdere burde arbejde på lige vilkår med deres danske kollegaer, og at de faglige organisationer måtte komme ind i kampen og ikke lade stå til.

Løbesedlerne blev vældig godt modtaget, selv om nogle var lidt bange for at stoppe op og tage den, og flere bekræftede vores opfattelse. Aktionen blev dækket af TV2 Fyn, der også interviewede Otto Nielsen.

Inden kl. 7 blev vi dog smidt væk fra Lindø Industriparks port og P-plads. Fayards direktør, Thomas Andersen, truede med at tilkalde politiet, hvis vi ikke forlod stedet.

Uegnet som menneskebolig

Et par uger senere tog vi derud igen – denne gang med en løbeseddel på engelsk, der forklarede de udenlandske arbejdere, at mindstelønnen i industrien er 110,20 kr.

Hvorfor læse “Staten og revolutionen”?

Baggrunden for Lenins “Staten og revolutionen” var de revolutionære bevægelsers vækst i mange lande under den imperialistiske krigs vilkår og den industrialiserede kapitalismes opkomst.

Af Kasper Pauli Pedersen

Forfladigelsen af problemerne omkring staten, borgerskabets diktatur, proletariatets diktatur og revolutionen hos 2. internationales opportunistiske ledere, og anarkisternes forkastelse af alt statsvæsen, gjorde det nødvendigt at orientere den revolutionære arbejderbevægelse i alle lande om Marx og Engels’ syn på disse problemer.

Det var kort sagt nødvendigt teoretisk at klarlægge forbindelsen mellem kampen for demokrati og kampen for den socialistiske revolution.

Igennem hele værket arbejder Lenin med udgangspunkt i Marx og Engels’ syn på staten og revolutionen og inddrager dette i sit arbejde, bl.a. erfaringerne fra revolutionerne i 1848-1851 og fra Pariserkommunen 1871.

Når Lenins værk i dag afskrives af socialister, er det derfor udtryk for ren og skær revisionisme. Lenins værk er ikke bare en grundsten i leninismen, som det hævdes, men en grundsten i marxismen.

Hvem omfatter staten?

Et af de spørgsmål, der særligt i dag giver anledning til unødig forvirring i diskussionen om statens klassekarakter, er omfanget af staten.

Når Lenin skriver om den borgerlige stat, er det politi, militær, domstole og bureaukrati (det vi i dag også kalder embedsværket) under den borgerlige stat. Det er altså hverken børnehaver, biblioteker, hospitaler eller plejehjem.

Denne forvirring har fyldt, bevidst eller ubevidst, alt for meget bl.a. i diskussionerne i Enhedslisten om det nye principprogram og har været med til at mudre debatten.

Redskab for klasseherredømme

For at behandle spørgsmålet om statens karakter er vi nødt til at forstå klassesamfundets modsætninger. Den borgerlige stat er nemlig et produkt af klassemodsætningernes uforsonlighed. Staten er nødvendig som en magt, der står ‘over samfundet’, for at holde klasser med modstridende interesser i ave.

Staten er et organ for klasseherredømme, et organ for den ene klasses undertrykkelse af den anden. Den betyder oprettelse af en “orden”, der ophøjer denne undertrykkelse til lov og fæstner den ved at dæmpe konflikten mellem klasserne. I det kapitalistiske samfund tjener den borgerlige stat altså til at holde kapitalistklassen ved magten og sætte deres “orden” igennem.

I ethvert klassesamfund vil der være en klasse, der har magten, de undertrykkende, og en klasse, der ikke har magten, de undertrykte. For at de undertrykte kan tage magten fra undertrykkerne må de altså fjerne grunden til, at de er undertrykte.

Tilintetgørelse af staten

Vejen til frigørelsen går altså igennem en tilintetgørelse af den stat, der har virket ved at undertrykke dem. Helt konkret vil det ske gennem arbejderklassens overtagelse af produktionsmidlerne.

Herved er staten væsentligt svækket, da den så ikke længere kan fungere som redskab for udbytningen. Men det er ikke nok.

I en sådan situation vil vi have arbejderklassen på den ene side, der har erobret produktionsmidlerne, men vi vil også stadig have den borgerlige stat på den anden side, der vil kæmpe for at opretholde den ”orden”, den er sat i verden for at beskytte.

Hvis ikke en revolution i denne situation skal lide nederlag, er arbejderklassen eller arbejderne altså nødt til at knuse den borgerlige stat og indsætte sit eget undertrykkelsesapparat.

Arbejdermagt

Dette undertrykkelsesapparat er det vi i en videnskabelig marxistisk terminologi betegner som “proletariatets diktatur” – eller i mere nutidigt sprog: Arbejdermagt.

Det sigter til, at det undertrykkelsesapparat, der betegnes som bourgeoisiets diktatur, erstattes af en anden magt, nemlig arbejdernes magt over samfundet.

Ligesom kapitalistklassen havde brug for deres stat til at sikre den “orden”, de ønsker, vil arbejderklassen også være nødt til at have en eller anden grad af centraliseret magt, som en stat er, der kan sikre den “orden”, de ønsker.

Men det er en magt, der modsat kapitalisternes vil være underlagt det store flertals interesser. Det er banebrydende og hundrede gange mere demokratisk end det, vi kender i dag. I dag er det det uhyre lille mindretal, der sidder på magten over det store flertal.

Denne erkendelse er også i dag altafgørende for socialister, hvis vi skal gøre os nogle forhåbninger om socialisme. Men for Lenin (og Marx og Engels) stopper historien ikke her.

Statens bortdøen

Selv om arbejdermagten er hundrede gange mere demokratisk end det, vi kender i dag, så er der stadig tale om en undertrykkende klassestat. Ganske vist arbejderklassens – det store flertals – stat, men alligevel.

Men arbejderstaten skaber det økonomiske grundlag for, at klasserne kan begynde at dø bort. Og efterhånden som klasserne begynder at dø bort, vil staten – forstået som undertrykkelsesapparat – få mindre og mindre betydning og til sidst dø bort.

Det betyder ikke, at der ikke vil være behov for koordinering osv. Men staten som undertrykkelsesapparat kan vi med Engels’ ord anbringe “hvor det så vil høre hjemme: på museet for oldsager, ved siden af spinderokken og bronzeøksen.”

Arbejderstaten er ikke et mål i sig selv, men et middel til at nå målet: Det klasseløse, kommunistiske samfund.

---

i timen, og at hvis de ikke fik det, kunne de kontakte 3F, Dansk Metal eller os.

Også den løbeseddel blev godt modtaget af såvel udlændinge som danskere. Igen blev vi smidt væk af Fayards direktør og portvagten.

Efterfølgende kørte vi rundt i omegnen af Munkebo, hvor en lokal beboer viste os de mange forskellige steder, hvor de udenlandske arbejdere boede. Vi talte med nogle, der bekræftede de dårlige løn- og arbejdsvilkår.

Siden har Kerteminde Kommune også besøgt disse bosteder og lukket nogle af dem, fordi de var uegnede til boliger for mennesker.

3F og Dansk Metal

Efterfølgende havde vi et positivt møde med 3F Østfyn, hvor vi udvekslede erfaringer. Vi fik 3F-foldere på polsk med, som blev delt ud ved Lindø Industripark. Denne gang lod vi os ikke smide væk af vagten.

Håbet er, at 3F Østfyn får præsenteret, først og fremmest, Fayard for deres ønske om at ansætte arbejdsløse fra Østfyn i de kommende jobs og ikke benytte sig af underleverandører, der ikke overholder den danske overenskomst.

Men da 3F har meget få tillidsfolk i Lindø Industripark, står de ikke så stærkt.

Det har Dansk Metal derimod. De mener selv, de har et godt samarbejde med Fayard og de øvrige virksomheder i Lindø Industripark. De siger, der er indgået en lokal kædeansvars-aftale med Fayard.

Det skulle betyde, at Fayard tager ansvar for, at deres underleverandører overholder overenskomsten. Det svarer ikke helt til de virkelige forhold på arbejdspladsen.

De faglige organisationer bør være synlige på arbejdspladsen. De ville have lettere ved at komme i kontakt med de udenlandske arbejdere (og omvendt), hvis de arbejdede mere sammen og etablerede et fagligt kontor eller en fællesklub på Lindø Industripark.

Har gjort en forskel

Det haster med at sætte en stopper for den sociale dumping i Lindø Industripark. Lindø Industripark er en stor arbejdsplads, og den vokser.

Vi fra *Solidaritet eller Frit Fald* føler virkelig, at vi har gjort en stor forskel, ved at sætte fokus på den sociale dumping i Lindø Industripark.

Vi får ros på stedet af folk, når vi deler flyers ud, og vores flyers hænger stadig forskellige steder på arbejdspladsen. Vi har fået “hul igennem” til både 3F og Dansk Metal, og vi ved, at rigtig mange følger vores arbejde.

Find facebook-gruppen “Begge sider af Lindøværftet” her: tinyurl.com/q9j3dzz

---

Letz Sushi: Kampen fortsætter

Ulrik Frost fik onsdag d. 26. juni Arbejdsrettens ord for, at hans fyring fra Letz Sushi var usaglig. Letz Sushi blev dømt til at betale Ulrik 15.000 kr. (!) i erstatning.

Selv om det er en vigtig sejr, så stopper kampen bestemt ikke her.

Læs interviewet med Ulrik efter rettens afgørelse: socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=33961

Kaffeuddeling for værdige løn- og arbejdsvilkår

Torsdag den 25. september, klokken 17.30-19 er der “Kaffeuddeling for værdige løn- og arbejdsvilkår” foran Letz Sushi Christianshavn, Ovengaden Neden Vandet 41 i København.

Vi opfordrer alle til at deltage. facebook.com/events/1521131348119009/

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Interview med Nina Holm Jensen, TR på Sct. Nicolai skole i Køge

Lærerne og overenskomst 2015

Kommentar fra en lærer på folkeskolen.dk om OK15: "Hvis KL vil have lov 409 ind som en 'aftale', bør vi overveje, om det ikke er os denne gang, der skal tage en konflikt."

Af Anne Andersen Lange

Er der ikke mulighed for at afskaffe lov 409 ved overenskomstforhandlingerne i 2015?
- Det er et virkelig svært dilemma. Der er ingen tvivl om, at man ikke kan lade være med at gøre noget.
Men i vurderingen af modstanderens og vores egen styrke siger hovedforeningen, at vi ikke er klar til konflikt. Så siger man, at det er vigtigt at have et forhandlingsfællesskab med nogle af de andre offentlige ansatte – hvilket jo som sådan er godt nok.
- Men jeg kunne godt tænke mig, at det også blev et diskussionsfællesskab. Det er jo en udfordring, der går igen for offentligt ansatte i mange lande. Hvad kan man gøre for at vende styrkeforholdet for offentligt ansatte – ikke bare for lærerne.
- Der er jeg lidt bange for, at det kun bliver et formelt, topstyret projekt, hvor kun fagtoppen taler sammen.

> "Hvis KL vil have lov 409 ind som en 'aftale', bør vi overveje, om det ikke er os denne gang, der skal tage en konflikt."

- For det er ikke bare, fordi vi er lærere, men fordi vi er offentligt ansatte, at vi er under angreb. Vi kan lære rigtigt meget af andre offentligt ansatte og offentligt ansatte i andre lande ved at samarbejde med hinanden om, hvordan vi bliver stærkere.
- Den diskussion kunne jeg i hvert fald godt tænke mig blev bredt ud, så det ikke bare var et forhandlingsfællesskab.
Er der nogen tiltag til at gøre det anderledes?
- Det kræver, at man har et ønske om eller en tro på, at man kan lave en oppositionslinje i foreningen.
Det, der betyder mest er, at man har en rigtigt skarp kritik med konstruktive bud, så det ikke bare bliver en jammersang. F.eks. kunne Enhedslistens Lærernetværk måske have en rolle i forhold til at samle nogle folk.
- Det kan være, man ikke er mange nok hos lærerne, der vil noget andet, og så kan det være, man skal snakke sammen med nogle pædagoger om ikke bare løn- og arbejdsvilkår, men hvor er den offentlige sektor på vej hen?
- Vi skal have en kritik af new public management og hele tanken om, at det er de offentligt ansatte, der skal betale for, at vi kan opretholde bare et minimum af velfærd.

FAKTA OM OK15
Hovedstyrelsen i DLF har fremlagt forslag til krav ved OK 15. Kravene skal vedtages på DLF's kongres i september.
Hovedbestyrelsens krav til arbejdstid er holdt i så generelle vendinger, at næsten alt kan tolkes ind i dem.
I en artikel på folkeskolen.dk lægger lærernes formand, Anders Bondo Christensen, ikke op til en bredere medlemsdebat om overenskomstkravene, fordi der sker "meget presserende ting på skolerne lige nu".
I stedet har DLF's hovedstyrelse indkaldt til "kredshøringer", som typisk kun tiltrækker tillidsfolk og særligt interesserede.
Et medlem kommenterer:
"... det må i hvert fald sige sig selv, at DLF ikke under nogen omstændigheder kan skrive under på det, vi i 2013 lod os lock-oute for ikke at ville acceptere."

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København
Mødes torsdage kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 4. sep.: Revolutioner i vor tid: Solidarnosc i Polen 1980-81

Torsdag 11. sep.: Faglig organisering i IS/U

Torsdag 18. sep.: Film: The miners shot down (Om Marikana-massakren i Sydafrika sidste sommer)
Torsdag 25. sep.: Hvad er staten?

Torsdag 2. okt.: Hvordan slås vi mod racisme?

Torsdag 9. okt.: Revolutioner i vor tid: Østeuropa 1989

Odense
Mødes torsdage kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 4. sep.: Revolutioner i vor tid: Solidarnosc i Polen 1980-81

Torsdag 11. sep.: Faglig organisering i IS/U

Torsdag 18. sep.: Film: The miners shot down (Om Marikana-massakren i Sydafrika sidste sommer)

Torsdag 25. sep.: Hvad er staten?

Torsdag 2. okt.: Hvordan slås vi mod racisme?

Torsdag 9. okt.: Revolutioner i vor tid: Østeuropa 1989

Midtjylland
Mødes kl. 19.00, Silkeborg Medborgerhus, Bindslev Plads 5. Kontakt Kasper, 6019 0217, for mere info.

Torsdag 4. sep.: Den midtjyske venstrefløjs udfordringer og muligheder i efteråret

Torsdag 18. sep.: Hvorfor opbygger vi IS/U?
Torsdag 2. okt.: Introduktion til den marxistiske tradition

Torsdag 16. okt.: Hvem var Trotskij, og hvad kan han sige socialister i dag?

Århus
Mødes kl. 19.00, Silkeborg Medborgerhus, Bindslev Plads 5. Kontakt Kasper, 6019 0217, for mere info.

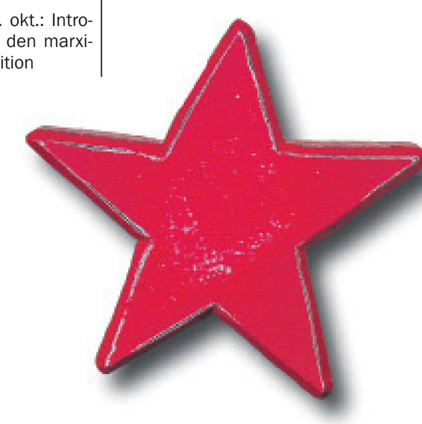
Torsdag 4. sep.: Den midtjyske venstrefløjs udfordringer og muligheder i efteråret

Torsdag 18. sep.: Hvorfor opbygger vi IS/U?

Torsdag 2. okt.: Introduktion til den marxistiske tradition

Torsdag 16. okt.: Hvem var Trotskij, og hvad kan han sige socialister i dag?

Bornholm
Mødes kl. 19.00 på Rønne bibliotek. Kontakt Jesper, 5054 3481, for info om møder og aktiviteter.

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Et år efter konflikten

Lærere under pres

Inden skolestart i år har et rekordstort antal lærere sagt op eller er gået på orlov – i København 36 pct. flere end i 2012 og 15 pct. flere end sidste år. Stigningen skyldes uden tvivl dårligere arbejdsforhold.

Af Anne Andersen Lange, foto Mette Kramer Kristensen

Socialistisk Arbejderavis har talt med Nina Holm Jensen, der er tillidsrepræsentant på Sct. Nicolai skole i Køge.

Hvad er det, I har syntes var gode ved reformen?

- Der er bl.a. lagt op til mere tværfaglig undervisning med tættere samarbejde mellem fagene i en årgang og flere muligheder for at komme ud af huset. Og så er der en masse nye ting, der kunne være rigtigt spændende. Men vi har jo ikke førhen lavet nogen opgaver, som vi syntes var overflødige.

Hvor går det så galt?

- Når eleverne skal undervises i flere timer på en dag, mens lærerne samtidig skal arbejde mere sammen – også med pædagogerne – skal man jo skabe rum for, at der er nogen, der ikke underviser samtidig. Det kan være svært, fordi eleverne skal være i skole i længere tid.

- Så det er svært at se, hvordan man kan gøre alle de ting samtidig med de opgaver, vi havde i forvejen, og stadig levere endnu bedre undervisning – eller i det mindste lige så god undervisning.

- Der er nogle ting, som de, der har fået ideen, ikke har tænkt over.

- En del bekymring er gået på, om der bliver tid til forberedelse, eller om det bare bliver den tid, der er tilbage, når alt det andet er lavet.

Hvordan bliver de problemer så løst?

- Der er meget pres på den enkelte arbejdsplads, fordi der er så mange problemer, der er op til den enkelte skoleleder at løse (pga. lov 409, red.), at de måske kunne tænke, at det da kunne være smart at have nogle fælles aftaler. Men samtidig står KL og siger nej, det må I for guds skyld ikke.

- Men i Køge Kommune er vi gennem et samarbejdsgrundlag med byrådet blevet sikret, hvad der svarer til 9 timer om ugen, man selv kan planlægge. Det er jo i hvert fald indirekte en sikring af, at der er tid til forberedelse. Det har været en lettelse for mange kolleger.

I mere end en tredjedel af landets kommuner, har man indgået lokale aftaler med lærerne. Flere og flere lærere søger nu til de kommuner, der har lokale aftaler.

Interview med Nina Holm Jensen, TR på Sct. Nicolai skole i Køge

Det faglige arbejde

Skolereformen og lov 409 om lærernes arbejdstid giver større behov for fagligt fællesskab.

Hvad gør fagforeningen for at møde de udfordringer, som medlemmerne står overfor?

- Der er fra hovedforeningens side meget fokus på lov 409 og om den bliver overholdt. F.eks. om den enkelte lærer bliver hevet ind til sin skoleleder til en samtale om sin opgaveoversigt. Det er et krav i loven. Hvis ikke, vil man køre sager på det.

- Og hvis man oplever ting, der ikke er i orden, skal man tage det med til sin kreds (den lokale fagforening, red.) og få fulgt op på, hvordan det går, og på, hvor meget lærerne underviser.

- Der er nogle ganske få værnsregler i lov 409, der skal kunne beskytte mod, at lærerne underviser for meget. Men har de så den ønskede effekt?

Vil det ikke være svært som lærer at overholde loven – altså ikke arbejde mere for at sikre, at man leverer ordentlig undervisning?

- På den enkelte arbejdsplads må man lægge en linje om, at det er klogest at lade være med at arbejde mere, end man får løn for. Men man må ikke gøre det illegitimt at gøre det, for det kan være en overlevelsesstrategi for nogen.

- Man skal ikke problematisere dem, der går hjem og arbejder, men de vilkår der gør, at man er nødt til det.

Det værste, der kunne ske, ville være, at folk ville være nødt til at skjule deres overlevelsesmekanismer, for så kan vi ikke længere sige, at vi har et fælles problem, og at vi skal arbejde sammen for at løse det.

- Man skal huske, at det jo ikke er en aftale, men en lov, så der er også meget, der er op til fortolkning.

Man kan tage et eksempel som lejrskoler, hvor lærerne får løn for 14 timer om dagen. Har man så fri resten af dagen?

- Da bliver det den enkelte tillidsrepræsentant, der skal spørge, om man har fri. Så siger skolelederen nej, for det siger KL, og så skal vi lave et uenighedspapir.

Så du forestiller dig, at der skal til at køres mere "klassisk" fagforeningsstil, hvor tillidsrepræsentanten (TR) forhandler om alting?

- Ja, med den forskel, at vi ikke har noget at forhandle om, for KL siger, at der ikke er noget, der hedder en aftale.

- Så de ting, som bliver super-vigtige, er de enkelte TR, den enkelte faglige klub og opbakningen til dem. At den enkelte TR kan få en masse støtte og sparring fra sin kreds, som nok igen har rigtig meget brug for hovedforeningen. Samtidig må man arbejde med, hvordan man får lavet et stærkt fagligt sammenhold på de enkelte skoler.

Hvordan gør man det?

- Jeg tror, det handler om, at tillidsrepræsentanterne mødes lidt hyppigt ude i kredsene. Ikke bare for at få information oppefra, men for at diskutere de konkrete problemstillinger, man står overfor, og hvad mulighederne er. Det er jo også det skolelederne gør, de koordinerer jo også i høj grad.

- Der er meget kommunikation fra foreningen til tillidsmændene, og jeg synes, det kunne være skønt, hvis der var mere den anden vej også. Dels så vi fik diskuteret mere blandt tillidsmændene, men at vi også kunne diskutere med foreningen.

- Vi har en rigtig god tillidsmandsuddannelse i DLF (Danmarks Lærerforening), så jeg synes også, det handler om at bruge den. Jeg har selv været på et kursus om faglig klub, fordi jeg tror, at faglig klub kommer til at blive så vigtig.

- Der er jo en kamp om, hvor meget lærerne skal have lov at bestemme på skolen.

- Skal vi bare holde kæft og passe vores arbejde, eller skal vi ses som medspillere, der skal have bare en eller anden form for medbestemmelse og indflydelse på, hvordan vores arbejdsplads skal se ud og være fremover.

LOV 409

Lov 409 kom med regeringsindgrebet efter lærerne var lock-outet i 2013.
Fra 1. august er det op til den enkelte skoleleder at bestemme, hvilke og hvor mange dage om året lærerne skal møde på arbejde.
Lærerne har pligt til at være på arbejdsstedet i den fulde arbejdstid.
Skolernes ledelse skal udarbejde en opgaveoversigt, der dog ikke er bindende i forhold til hvor meget tid, der er afsat til opgaverne.
Regeringen og KL fraråder at kommunerne indgår lokale aftaler (men det har mere end en tredjedel af landets kommuner alligevel gjort).

FAKTA

DLF: Danmarks Lærerforening, de fleste læreres fagforbund
Kreds: Den lokale fagforening i DLF
TR: Tillidsrepræsentant
KL: Kommunernes Landsforening, arbejdsgiverne
Skolelederen: Den lokale arbejdsgiver

Et andet initiativ fra EL-græsrødder: Demonstration mod det DONG-salg, som endte med at trække SF ud af Thorning-Vestager-regeringen.
Foto: Mette Kramer Kristensen

Socialistisk Arbejderavis

Enhedslistens græsrodskonference 2014

Fra succes til politisk styrke

Efter den store succes sidste år med konferencen Hvor skal Enhedslisten hen? arrangeres igen i år en konference for alle medlemmer af Enhedslisten og SUF, der er interesserede i partiets udvikling. Igen i år er initiativtagerne lokalafdelinger og aktivister i partiet.

Af Marianne Rosenkvist (EL Amager Vest) og Bodil Garde (EL Albertslund)

I år vil fokus ligge i forlængelse af årsmødebeslutningen om, at partiet skal bruge det kommende år til at se nærmere på den organisatoriske udvikling af Enhedslisten. Konferencens overordnede emne vil derfor være: Hvordan opbygger vi Enhedslisten fra neden?

Fra succes til politisk styrke

Netop fokus på opbygning af Enhedslisten er der et stærkt behov for i denne tid. Vi har hen over de senere år set, hvordan Enhedslisten på den ene side er vokset enormt i antallet af medlemmer og samtidig har fået en langt større repræsentation i Folketinget, regionerne og ikke mindst i de lokale byråd.

Målt i omfang kan Enhedslistens udvikling kun betegnes som en succes.

Men spørgsmålet trænger sig unægteligt på: Formår Enhedslisten at aktivere og inddrage de næsten 10.000 medlemmer? Formår vi at have en sammenhængende organisation, hvor medlemmer engagerer sig, er med til at udvikle partiets politik og tage de politiske beslutninger lokalt, regionalt og på landsplan?

Kort sagt, får vi omsat denne succes til politisk styrke? Svaret er nok desværre, at partiet kunne gøre det langt bedre – ikke mindst når det kommer til at understøtte medlemmernes politiske virke.

Kampagner

Som det er i dag, er central aktivering af medlemmer (som ikke vælges til delegerede eller er med i udvalg) typisk noget som sker gennem kampagner.

Det er en kendt sag, at partiet på den ene side beslutter og udformer landsdækkende kampagner og kampagnemateriale centralt uden inddragelse af afdelinger, og på den anden side opfatter lokale aktiviteter som noget, der skal organiseres individuelt og lokalt.

Centrale kræfter bruges ikke på at gøre det lettere for det enkelte medlem at være politisk aktiv lokalt. Derfor er aktivisme og politisk engagement rundt omkring i landet afhængigt af enkelte personers fantasi og evner til nytænkning. Det gælder, hvad enten de lokale kampe er arbejdskampe, miljøkampe eller noget helt tredje.

Enhedslisten formår primært at mobilisere og inddrage medlemmer i stor skala, når der skal omdeles husstandsaviser til et valg, eller når regeringen indgår store forlig. Men giver det politisk styrke?

Bevægelsesarbejdet bliver svigtet

Nok ikke, og det bekymrende ved denne partikultur er, at fokus på parlamentariske forsamlinger bliver alt for stort, og bevægelsesarbejdet bliver svigtet. De politiske konsekvenser er dermed til at få øje på.

Vi forsøger med konferencen at sparke gang i en udvikling i retning af, at medlemmerne kan være aktive i hele den politiske proces, fra udvælgelse af politiske kampe og planlægning af aktiviteter, til forberedelse og udførelse.

Derfor vil konferencen også kredse om spørgsmålet "Hvad skal medlemmerne gøre?", fordi politisk aktivisme gerne skulle udspringe af erkendelse af et politisk behov for at kæmpe en kamp – ikke som en tilfældig uddelegeret opgave.

Det er også den eneste måde at sikre, at Enhedslisten fører en revolutionær politik, der er udviklet blandt medlemmer, der er aktive i klassekampen.

X i kalenderen 27.9

Forhåbentlig vil der igen i år være rigtigt mange medlemmer af Enhedslisten og SUF, som har lyst til at debattere, hvordan Enhedslisten fremadrettet formår at bruge de mange medlemmer som en styrke.

Konferencen afholdes lørdag d. 27. september kl. 13-19 på Mølleholmskolen, Mølleholmen 20, 2630 Taastrup.

Tilmelding kan ske på: graesrodskonference2014@gmail.com

Programmet

Programmet er ved at blive finpudset, men vi starter med en debat om vores syn på staten og det samfund, vi skal agere aktivistisk i.

Derefter er der workshops med emnerne aktivisme, internationalisme, civil ulydighed og vores forhold til socialdemokratiet, byrødderne og fagbevægelsen.

Dagen afsluttes med en plenumdebat, hvor vi diskuterer, hvordan vi kan opbygge Enhedslisten nedefra.

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N
PP POST DANMARK B